

Klyftan

av Robert A. Heinlein

FÖRSTAKVARTERSRAKETEN FRÅN MÅNBASEN satte ner honom på Jorden. Det namn han reste under började av försiktighetsskäl med bokstaven "A". Han kom igenom hamnkontrollen och in i snabbtransporttuben till staden före den stora massan av passagerare. Väl inne i tubvagnen gick han in på herrtoaletten och låste om sig.

Han spände hastigt på sig det säkerhetsbälte som fanns där och fäste det vid krokarna i väggen. Han böjde sig tafatt ner till hälften hängande i bältet för att plocka upp en rakhyvel ur sin väska. Just då sög vagnen i gång, och trots säkerhetsbältet slog han i huvudet och svor till. Hans mustasch försvann; han gjorde polisongerna kortare, tunnade ut ögonbrynen och borstade upp dem.

Med en handduk torkade han energiskt bort oljan, som hade hållit håret tätt slickat vid huvudsvålen, och kammade upp det lätt till en yvig man. Vagnen körde nu mjukt och i en jämn fart av 500 km i timmen. Han krängde sig ur säkerhetsbältet utan att kroka loss det från väggen. Sen slet han av sig måndräkten och tog upp ur sin väska en vardagskostym av tweed, en sådan som man bekvämt kan promenera utomhus med på Jorden men som inte alls passar för Månkolonins luftkonditionerade korridorer.

Han bytte ut tofflorna mot ett par promenadskor. Och när han reste sig upp hade Joel Abner, handelsresande, försvunnit, och i dennes ställe hade kommit kapten Joseph Gilead, upptäcktsresande, föredragshållare och författare. Men inget av namnen var hans eget.

Han skar måndräkten i bitar och spolade ner dem i vattenklosetten, och "Joel Abners" identitetskort lät han följa efter samma väg.

Så slet han ett plasthölje från sin resväska och spolade också ner bitarna av det. Väskan var nu pärlgrå och knottig i stället för mörkbrun och slät. Tofflorna visste han först inte riktigt var han skulle göra av. Han var rädd för att de skulle täppa till avloppsröret, så han nöjde sig med att stoppa ner dem i papperspellen.

Just som han gjorde detta ljöd varningssignalen inför den förestående hastighetsminskningen, och han hann nått och jämnt få på sig säkerhetsbältet. Men när vagnen dök in i solenoidfältet och bromsade upp, fanns ingenting kvar av Joel Abner utom några omärkta underkläder, vanliga toalettartiklar och nära två dussin rullar med mikrofilm som — så länge ingen tittade närmare på dem — inte verkade mer misstänkta hos en föredragshållare än hos en handelsresande. Och han tänkte då inte låta någon titta på dem, så länge han var i livet.

Han stannade kvar på herrtoaletten tills han var säker på att han skulle lämna vagnen som siste man. Så gick han framåt in i nästa vagn, klev av den och fortsatte fram mot hissen som skulle lyfta upp honom till marknivån.

— New Age Hotel, sade en enträgen röst nästan i örat på honom, och han kände en hand treva efter handtaget till hans väska.

Han bekämpade en impuls att försvara sin väska och granskade den talande. Först tyckte han sig se en kortväxt yngling i elegant uniform och piccolomössa. Men då han tittade efter närmare, upptäckte han rynkorna och fann att han hade en man på minst fyrtio år framför sig. En vanskapt typ, tänkte han för sig själv, men ändå i farten.

— New Age Hotel, upprepade hotellvaktmästaren. Bästa mekano i stan, herrn. Det finns växelkontor där, om ni kommer direkt från Månen.

Kapten Gilead — när han var i stan som kapten Gilead — tog alltid in på gamla Savoy. Men idén att i stället välja New Age tilltalade honom. I det där otroligt stora, livliga och ultramoderna hotellet kunde han kanske förbli obemärkt tills han hade hunnit utföra vad som måste göras.

Han avskydde tanken på att behöva lämna ifrån sig sin väska. Å andra sidan skulle det strida mot skick och bruk att inte låta vaktmästaren bära väskan, och det skulle bara dra uppmärksamheten till honom själv — och till väskan. Och förresten kunde väl inte den här klene stackarn springa ifrån honom, ens om han själv gick med kryckor. Det skulle räcka att hålla ett öga på väskan.

— Sätt i gång då, svarade han vänligt och överlämnade väskan.

Han gjorde det utan att visa någon tvekan och höll fram väskan redan innan vaktmästaren hade sträckt ut handen efter den.

— Ska ske, herrn!

Vaktmästaren var förste man in i en tom hiss. Han gick fram till bakväggen av hisskorgen och ställde ner väskan bredvid sig. Gilead placerade sig så att hans fot rörde vid väskan men höll blicken riktad mot andra resande som strömmade in. Hissen satte sig i rörelse.

Det blev alldeles smockfullt, men fast Gilead blev klämd från alla håll och kanter, observerade han ändå en ovanlig och oförklarlig rörelse bakom sig.

Han gjorde en snabb rörelse med högra handen och fick tag i en mager handled och en hand som höll i något. Gilead gjorde ingen vidare rörelse, och ägaren av handen försökte inte dra den tillbaka eller protestera på något sätt. Så stod de tills hissen nådde marknivån. När passagerarna hade gått ut, sträckte han ner vänstra handen bakom sig och räddade väskan, och så drog han ut handleden och dennas ägare ur hissen.

Naturligtvis var det vaktmästaren, och i handen höll han Gileads plånbok.

— Det var på håret att herrn tappade den, sade karlen utan ett spår av ängslan. Den höll på att falla ur er ficka.

Gilead tog sin plånbok och stoppade ner den i en innerficka.

— Jaså, den föll verkligen rakt igenom blixtlåset, sade han muntert. Nå, vi får väl leta rätt på en polis.

Karlen försökte slita sig.

— Ni har inget bevis mot mig!

— Gilead funderade ett slag. Det hade han faktiskt inte. Hans plånbok låg redan i fickan. Och inga vittnen fanns — de andra hisspassagerarna hade redan gått, och inte heller hade de märkt någonting. Själva hissen var automatisk. Han befann sig helt enkelt i det obehagliga läget att han kvarhöll en annan medborgare mot dennes vilja. Förresten var inte Gilead själv heller så värst angelägen att prata med polisen.

Han släppte den andre handled.

— Ge er i väg då! Vi säger väl att vi är kvitt.

Vaktmästaren rörde inte på sig.

— Hur blir det med drickspengarna då?

Gilead började fatta tycke för skojaren. Han fick tag på en halvkredit i sin penningficka och slängde den åt vaktmästaren som fångade den i luften men ändå stannade kvar.

— Nu tar jag er väska. Ge mig den!

— Nej, tack! Jag kan nog hitta ert trevliga hotell utan vidare hjälp. Ur vägen bara!

— Visst ja! Men hur går det med min kommission då? Jag måste bära er väska. Annars vet de ju inte att det är jag som har fört er dit. Ge mig den!

Gilead fann nöje i karlens oförskämda envishet. Han plockade upp ett tvåkreditmynt.

— Här har ni kommissionen! Stick, innan jag binder upp svansen på er!

— Försök med det!

Gilead skrattade och hoppade upp på rulltrottoaren för att åka i riktning mot New Age Hotel. Hans undermedvetna sade honom dock genast att vaktmästaren inte som väntat hade gått tillbaka till hissen utan höll jämna steg med honom borta i folkvimlet. Han funderade. Vaktmästaren kunde mycket väl vara vad han syntes vara — en vanlig skojare som gjorde småstöld under skydd av sitt mera offentliga yrke. Fast å andra sidan ...

HAN BESLÖT SIG för att avbryta färden och klev plötsligt av rulltrottoaren och in i entrén till en drugstore. Han stannade strax innanför dörren och köpte en tidning. Medan hans exemplar trycktes, plockade han till sig — som han av en händelse hade kommit att tänka på saken — tre brevtuber av standardtyp för pneumatiska posten. Då han betalade för dem, lät han ett block gummerade adresslappar oförmärkt glida ner i fickan.

En blick i spegelväggen avslöjade att hans skugga stod tvekande utanför men fortfarande iakttog honom. Gilead drog sig in i baren och smet in i en tom hytt. Fast föreställning pågick i lokalen — en ovanligt snygg stripteasedansös höll på att jobba sig fram till sista pärlhalsbandet — drog han för hyttförhänget.

Strax därpå tändes hyttens besöksljus diskret, och han ropade:

— Stig in!

En vacker och mycket ung servitris kom in. Hennes plastdräkt gjorde henne visserligen klädd, men utan att dölja något.

Hon såg sig omkring.

— Känner ni er ensam?

— Nej tack. Jag är trött.

— Hur skulle det vara med en rödhårig? Verkligt söt ...

— Jag är faktiskt trött. Skulle jag kunna få två flaskor öl, öppnade, och några käk.

— Som ni vill!

Hon gick ut.

Han öppnade hastigt resväskan, valde ut nio av mikrofilmrullarna och fördelade dem på de tre posttuberna som vardera rymde tre rullar. Så tog Gilead upp det knyckta blocket med adresslappar, skrev "Raymond Calhoun, Postbox 1060, Chicago" på den översta och började med stor omsorg rita i den rektangel som var reserverad för det elektriska öga som sorterade försändelserna. Adressen, han ritade in med godtyckligt valda symboler, var inte avsedd att läsas utan skulle bara granskas automatiskt. Den riktigt skrivna adressen var en försiktighetsåtgärd, för den händelse robotsorteren inte kunde tolka hans symboler och måste låta tuben gå vidare till en posttjänsteman för omadressering.

Han arbetade fort, men med omsorgen hos en gravör. Servitrisen kom tillbaka innan han var färdig. Besöksljuset varnade honom. Han lade armbågen över adresslappen.

Hon kastade en blick på posttuberna, då hon satte ner ölflaskorna och käxfatet.

— Vill ni att jag ska posta dem?

Ett kort ögonblick kände han sig obeslutsam. Då han lämnade tubvagnen, hade han varit tämligen övertygad om för det första att handelsresanden Joel Abner inte hade blivit genomskådad och för det andra att Abners förvandling till Gilead inte hade väckt något uppseende. Episoden med fickstölden hade inte oroat honom, men han hade känt sig mindre säker på de här två punkterna.

Han hade genast tagit dem under omprövning, och nu var han åter säker på din sak — fast i precis motsatt riktning. Ända sedan han hade sett att mannen som hade utgett sig för att komma från New Age stod utanför drugstoren, hade hans undermedvetna signalerat som ett tjuvlarm.

Det var tydligt att de inte bara hade känt igen honom utan även förfogade över en organisation som var finurligare och bättre underrättad än han hade kunnat drömma om.

Men att den här flickan ingenting hade att göra med dem var en till visshet gränsande sannolikhet. De hade inte haft någon möjlighet att gissa sig till att han skulle gå in i just den här drugstoren. Att de skulle kunna utnyttja henne var han säker på — och hon hade ju också varit utom synhåll en stund efter det hon först kom in. Men fast hon sökte ge sig sken av klyftighet, var hon nog inte så klyftig att man hann muta henne och instruera henne på den tid

som behövdes för att hämta två flaskor öl. Nej, flickan var ute efter drickspengar. Så för hennes del kunde han känna sig trygg.

Men hon hade ingen möjlighet att dölja tre posttuber i kläderna och inte heller att utan risk ta sig igenom mängden fram till postkontoret. Och han hade ingen önskan att hon nästa morgon skulle hittas död i ett dike.

— Nej tack, svarade han genast. Jag ska ändå gå förbi posten. Tack för vänligheten!

Han gav henne en halv kredit.

— Tack!

Hon väntade och kastade en menande blick på ölet. Han trevade efter växelpengar i sin ficka men fick bara tag på några småmynt. Så drog han upp plånboken och plockade fram en femplutonssedel.

— Ni kanske kan växla den här?

Hon gav honom tillbaka tre sedlar och en del småmynt. Han sköt över växelpengarna, men ryckte så till och satt som frusen till is, medan hon tog upp pengarna och gick. Då först höll han upp plånboken tätt intill ögonen.

Det var inte hans plånbok.

Han borde ha märkt det förut, sade han till sig själv. Han borde ha begripit det genast han vred den ur karlens hand — begripit det och tvingat honom att lämna tillbaka den rätta plånboken, även om han hade måst få honom levande.

Men hur kunde han vara så säker på att det inte var hans plånbok? Den var av den rätta storleken och formen, den hade rätta tyngden och utseendet — äkta strutsskinn var inte så vanligt i en tid då syntetiskt material användes för allt. Där fanns också bläckfläckarna som var ett minne av en läckande reservoarpenna som han hade brutit i samma ficka. Och där fanns den V-formade repån på yttersidan, som hade uppstått för så länge sen att han inte mindes hur det hade gått till.

Ändå var det inte hans plånbok.

Han öppnade den igen. Där fanns så mycket pengar det skulle finnas. Där fanns hans medlemskort i Forskningsresandenas klubb, hans andra identitetskort och ett tummat fotografi av en häst som han en gång hade ägt. Men ju fler bevis han fick på att plånboken var hans, desto säkrare blev han på att den inte var hans. Alla de där föremålen var förfalskningar; de så att säga *kändes* inte riktiga.

Det fanns ett sätt att få klarhet. Han släckte ljuset, så det blev mörkt i hytten. Sen tog han fram sin pennkniv och sprättade försiktigt upp en söm bakom sedelfacket. Han stack fingret i ett hemligt fack och kände efter. Facket var tomt. I det här fallet var efterrapningen av hans plånbok inte riktigt lyckad — ty facket skulle ha varit fodrat, men han kände bara skrovliga skinnet.

Han tände ljuset igen, stoppade ner plånboken och fortsatte sitt avbrutna ritande. Förlusten av kortet, som skulle ha varit i det hemliga facket, var förarglig, obehaglig och möjligen ödesdiger, men han trodde inte på att vad som stod på det skulle avslöjas genom stölden av plånboken. Kortet var alldeles blankt, såvida det inte studerades i mörker. Utsattes det för ljus — till exempel av den som hade tagit plånboken — så hade det den obehagliga egenskapen att det exploderade och brann upp.

Medan han fortsatte att rita, grubblade han över det större problemet varför de hade gjort sig så mycket besvär för att han inte skulle upptäcka stölden av plånboken — och den ännu mer oroande frågan varför de just hade intresserat dig för *hans* plånbok. Slutligen gömde han undan de överblivna adresslapparna bakom ett par kuddar i hytten, tog upp väskan och de tre posttuberna och klistrade på de färdigskrivna lapparna. Men en tub höll han skild från de andra.

Han räknade inte med att bli överfallen i drugstoren. Och folkmassan som rörde sig utanför på gatan mellan honom och postkontoret skulle han i vanliga fall ha ansett erbjuda tillräcklig

trygghet — fast inte just nu. För en massa människor kan ofta utgöra lika många vittnen med de mest olika uppfattningar. Och det är lätt att avleda deras uppmärksamhet.

Han sneddade över rulltrottoaren och styrde kurs över gatan direkt på postkontoret, samtidigt som han försökte hålla sig på så långt avstånd som möjligt från andra människor. Han hade just lagt märke till två män som gick åt samma håll som han, då den väntade avledningsmanövern ägde rum.

Det kom en bländande blix, och en kraftig explosion hördes, följd av skrik och förskräckta rop. Orsaken till explosionen kunde han gissa sig till, men skriken och ropen utgjorde gatutrafikanternas frivilliga bidrag till spektaklet. Han var på helspänn, men han tvingade sig att inte ens vända på huvudet.

De två männen nalkades snabbt, som på en signal.

De flesta varelser och nästan alla människor slåss bara om de tvingas till det. Därigenom kan de också förlora ett avgörande övertag. De två männen uppträdde inte aggressivt på något sätt, utom att de kom närmare Gilead — och inte heller gjorde de något försök till överfall.

Gilead sparkade den förste av dem på knäskålen och använde sidan av foten som tar mycket bättre än tåspetsen. Samtidigt slängde han upp med sin resväska mot den andre utan att skada honom, men tillräckligt för att han skulle hejda sig och komma ur balans. Gilead fullföljde manövern med att rikta en kraftig spark mot mannens mage.

Mannen som hade fått knäskålen spräckt halvlåg på trottoaren och ansträngde sig att få upp något, en revolver eller en kniv. Gilead gav honom en spark i huvudet, klev över honom och fortsatte fram mot postkontoret.

Långsam marsch hela vägen! Det fick inte se ut som han försökte smita sin väg. Han måste se ut som en fullt respektabel medborgare ute i lagliga ärenden.

Han kom fram till postkontoret utan någon klapp på axeln, utan något anklagande rop, utan några snabba fotsteg efter sig. Han steg in. Motståndarnas avledningsmanöver hade fungerat alldeles utmärkt — men till Gileads fördel, inte till deras.

EN LITEN KÖ stod framför adresseringsmaskinen. Gilead ställde sig i den, tog upp sin penna och skrev stående adresserna på tuberna. Nästan genast ställde sig en man efter honom i kön. Gilead gjorde inget försök att dölja adressen han skrev. Den var ”Kapten Joseph Gilead, Forskningsresandenas klubb, New York.” När det blev hans tur att använda symboltryckningsmaskinen gjorde han heller ingen hemlighet av vilka knappar han tryckte på — och symboladressen överensstämde med den adress han hade skrivit på varje tub.

Han arbetade lite fumligt, eftersom han hade den i förväg utskrivna adresslappen gömd i vänstra handen.

Han gick från adresseringsmaskinen till rörledningen för tuberna, och mannen som stod bakom följde efter utan att låtsas vilja posta något.

Pang! Där sögs den första tuben in. Pang! Där gick den andra — och samtidigt som Gilead tog den sista i vänster hand pressade han den gummerade adresslappen över den adress han just hade stämplat in med maskinen. Utan att se kände han efter att lappen satt ordentligt fast, och — pang! — så följde den sista tuben efter de andra.

Gilead vände sig plötsligt om och trampade mannen, som stod tätt bakom honom, hårt på foten.

— Åh, ursäkta mig! sade han utan att precis se olycklig ut och gick sin väg.

Han kände sig uppåt. Han hade inte bara överlämnat sin farliga börda till en själlös, synnerligen pålitlig automat som inte kunde mutas eller bedövas och i vars invecklade maskineri tuberna skulle vara i säkert förvar tills de nådde en adress som bara Gilead kände till; utan han hade också trampat en av motståndarna på tårna.

På postkontorets trappa stannade han bredvid en polisman som stod och petade tänderna och tittade på en massa folk som hade samlats kring en ambulans.

— Vad är det som har hänt här? frågade Gilead.

Konstapeln tog ut tandpetaren ur munnen.

— Först var det någon idiot som sköt av en fyrverkeripjäs, svarade han. Sen rök två killar ihop och slog nästan ihjäl varandra.

— Gode gud! sade Gilead och satte av snett över mot New Age Hotel.

HAN TITTADE sig omkring i hotellvestibulen för att se om hans långfingrade vän fanns där. Men det gjorde han inte. Föresten betvivlade Gilead högeligen att skojaren verkligen hörde till hotellets personal. Han skrev in sig som kapten Gilead, beställde ett lämpligt rum och fördes av en vaktmästare fram till hissen. Just som de skulle åka upp kom en karl ner. Det var mannen som hade tagit plånboken.

— Hej, lille man! ropade Gilead, samtidigt som han lovade sig själv att inte äta en matbit på hotellet. Hur går affäerna?

Karlen tyckte till, men gick förbi med uttryckslös min utan att svara. Eftersom mannen var avslöjad, sattes han väl knappast mer på spåren efter Gilead. Därför måste motståndarna ha något slags högkvarter på hotellet. Så mycket bättre, tänkte Gilead. Då slapp man en massa onödigt kringsmygande — och alla skulle få sitt lilla roliga!

Under tiden skulle han ta sig ett bad.

Väl uppe på rummet gav han vaktmästaren dricks, men denne dröjde kvar.

— Vill ni ha något sällskap?

— Nej tack! Jag är eremit.

— Pröva på den här då.

Vaktmästaren stack in Gileads rumsnyckel i stereorutan och vred om knapparna.

Hela väggen lyste och försvann. En slank blondin stod framför en rad balettflickor, och det såg ut som om hon tänkte hoppa upp i knät på Gilead.

— Det här är inte på band, fortsatte vaktmästaren. Det är en direktutsändning från Tivoli. Vi har den bästa TV-utrustningen i stan.

— Det har ni faktiskt. sade Gilead och drog ut nyckeln.

Bilden bleknade bort och musiken tystnade.

— Men nu tänker jag ta ett bad. Så jag vill nog bli ensam ett slag.

Vaktmästaren ryckte på axlarna och gick. Gilead slängde av sig kläderna och gick in i badrummet. Tjugo minuter senare kom han ut igen, nybadad och rakad, och kände sig tio år yngre. Hans kläder var borta!

Hans väska stod fortfarande där. Den tycktes ingen ha rört. Och rätta antalet mikrofilmrullar fanns kvar — fast det spelade inte längre någon roll. Bara tre av rullarna var viktiga, och dem hade posten redan tagit hand om. De andra var kopior av hans egna föredrag. Inte desto mindre undersökte han en av dem.

Det var mycket riktigt ett av hans egna föredrag — men inte ett han hade haft med sig. Det var en kopia som kunde köpas i vilken större boklåda som helst.

— Fiffel överallt, anmärkte han och lade ner rullen igen.

Denna noggrannhet med detaljer var beundransvärd.

— Rumsbetjäningen!

Betjäningsskärmen tändes.

— Ja, vad önskas?

— Mina kläder är borta. Skaffa hit dem!

— Klädborstaren har dem.

— Jag har inte beställt någon borstning. Laga att jag får hit kläderna!

Flickans ansikte försvann från skärmen, och en man dök upp i stället.

— Det är inte nödvändigt att beställa borstning här. New Ages gäster får alltid den bästa service. — Det är bra. Får jag kläderna nu! Jag har bråttom.

— Ska ske.

Bilden försvann.

Med bister humor tog han en överblick över situationen. Han hade redan gjort det ödesdigra misstaget att underskatta sina motståndare. Och han borde ha tagit in på något annat ställe än på New Age, ja, till och med på gamla Savoy, som säkerligen var lika välbevakat som det här lyxpalatset, eftersom kapten Gilead brukade ta in där.

Han kunde inte vara säker på att han var i livet mer än några minuter till. Därför måste han använda de där minuterna till att låta sin chef få veta vart de tre värdefulla mikrofilmrullarna har sänts. Var han fortfarande vid liv, måste han därefter fylla på sin kassa, så han fick rörelsefrihet — för även om han hade fått behålla pengarna i ”sin” plånbok, så räckte inte de till några större utsvävningar. För det tredje måste han avlägga rapport över sitt uppdrag och se till att han fick i uppdrag att ta itu med sina nuvarande antagonister, alldeles oberoende av affären med mikrofilmen.

Inte för att han tänkte släppa den där ficktjuven och hans kumpaner, även om han inte fick i uppdrag att jaga dem. Verkliga konstnärer var sällsynta — tänk att hålla honom bunden här med ett så enkelt knep som att stjäla hans byxor! De där killarna skulle han allt gärna vilja se i vitögat.

Redan innan bilden på betjäningsskärmen hade bleknat bort tryckte han på knapparna till frekvens modulatorn på rummets kommunikatorbord.

Det var möjligt — för att inte säga säkert — att hans modulorkod skulle bli känd på något annat ställe på hotellet, så att den sekretess som frekvensmoduleringen skulle skydda genast bli bruten. Men det spelade ingen roll. Han kunde få sin chef att bryta samtalet och själv ringa upp över en annan frekvensmodulator. Den anropade stationen skulle naturligtvis också bli avslöjad, men han kunde ju sända sitt budskap över en relästation.

Han satte upp kodmönstret och anropade — inte New Washington utan en relästation. En flickas ansikte framträdde på skärmen.

— New Age service. Använde ni modulatorn?

— Ja.

— Åh, jag får beklaga. Modulatorledningarna håller på att repareras. Jag kan ringa för er direkt från växeln.

— Nej tack. Då tar jag ett vanligt samtal.

— Jag är verkligen ledsen!

Det fanns bara ett nummer han kunde ringa för att få fram ett samtal på klartext — men det fick bara användas vid katastroffall. Det här var ett katastroffall. Så ...

Han tryckte på knapparna igen utan att koppla på modulatorn. Samma flicka visade sig åter på skärmen.

— Jag är ledsen. Men det numret svarar inte. Kan jag hjälpa er?

— Ni kan ju skicka hit en brevduva.

Han tyckte han kände en kylig pust i nacken men beslöt att sälja sig dyrt. Han funderade ett slag och ringde så upp Star-Times.

Inget svar.

Han försökte med Clarion — inget svar nu heller.

Det tjänade ingenting till. De tänkte tydligen inte låta honom tala med någon. Han ringde på en vaktmästare, sjönk ner i en bekväm stol, slog på ”massageapparaten” och njöt av stolens ömma omfamning. Inte tu tal om att New Age hade den bästa mekaniska utrustningen i stan. Den här stolen var enastående — och badet hade varit underbart. Tanken på hans vistelse i den spartanska Månkolonin och möjligheten av att det här var hans sista massage ökade hans njutning.

Dörren öppnades, och in klev en vaktmästare — av ungefär samma storlek som han själv, tänkte Gilead. Mannen höjde ögonbrynen en aning inför Gileads nakna uppenbarelse.

— Vill ni ha sällskap?

Gilead reste sig upp och gick fram till honom.

— Nej, gosse lille, sade han skrattande. Jag vill ha *er* ...

Och med de orden prickade han in ett slag mot mannens solar plexus.

När mannen med ett stönande sjönk ner, klippte Gilead till honom på halsen med sidan av handen.

Rocken var trång över axlarna och skorna för stora. Inte desto mindre hade ”kapten Gilead” två minuter senare gått samma väg som ”Joel Abner”, och Joe, för tillfället vaktmästare, steg ut ur rummet. Han var ledsen över att han inte kunde ge sina företrädare några drickspengar.

Han gick långsamt förbi gästhissen, visade en gäst, som hejdade honom, fel väg och fann så betjäningshissen. Bredvid den fanns en dörr till ”snabbnedfarten”. Han öppnade den, fick tag på ett blockbälte och hoppade ner. Han brydde sig inte om att spänna fast bältet utan nöjde sig med att hålla fast i det, då han åkte ner. När han reste sig upp från kuddarna i hotellets källare, tänkte han att månggravitationen inte ger en människa stora möjligheter att träna benmusklerna.

Då han lämnade ”fallrummet” valde han riktning på måfå men gick som om han hade något att uträtta på hotellet. Var han kom ut spelade ingen roll, och en utgång skulle han väl hitta så småningom.

Han gick in i ett väldigt lagerrum och såg att inlastningsportarna på andra sidan stod öppna. Men när han befann sig några meter ifrån dem, stängdes de och en larmsignal hördes. Han vände tillbaka.

Han mötte två polismän i en av de många korridorerna under jättehotelet och försökte smyga sig förbi dem. En av dem stirrade på honom och fattade honom så i armen.

— Kapten Gilead ...

Gilead försökte utan framgång vrida sig lös.

— Vad är det fråga om?

— Ni är kapten Gilead.

— Och ni är gamla tant Sadie. Släpp armen, konstapeln!

Polismannen fumlade i fickan med andra handen och drog upp en anteckningsbok. Gilead märkte att den andra polisen hade dragit sig några meter tillbaka och höll en Markheimspistol riktad mot honom.

— Kapten Gilead, brummade den förste polismannen, ni är anklagad för att omkring klockan tretton i dag ha prånglat ut en falsk femplutonsedel på Grand Concourse drugstore här i stan. Ni gör klokt i att komma med godvilligt, och ännu behöver ni inte säga något. Kom nu!

Det låg kanske något i anklagelsen, tänkte Gilead. Han hade inte så noga granskat pengarna i den utbytta plånboken. Han struntade i om han blev inburad nu, då han inte längre hade de där mikrofilmerna i sin ägo.

Att sitta på en vanlig polisstation och ha med konstaplar att göra var rena barnleken mot att bli jagad av ficktjuven och hans kumpaner.

Den andre polismannen höll sig på avstånd och sänkte inte pistolen. Det gjorde alla resone-mang överflödiga.

— Jag ska följa med, sade Gilead. Men ni behöver väl inte vrida min arm på det sättet.

De gick upp till marknivån och ut på gatan — och inte för ett ögonblick sänkte den andre konstapeln bedövningspistolen. En polisbil stod parkerad vid trottoarkanten. Gilead stannade.

— Jag går, sade han. Närmaste polisstation ligger alldeles om hörnet. Jag vill bli anhållen i det här distriktet.

Han kände en förlamande kyla då strålen från Markheimspistolen träffade honom. Han föll framstupa.

HAN BÖRjade återfå medvetandet men kunde ändå inte samla tankarna, då de lyfte ut honom ur bilen. När han något senare till hälften bars och till hälften släpades genom en lång korridor, var han nästan sig själv igen — fast med en lucka i minnet. Han sköts in genom en dörr som med en skräll stängdes bakom honom. Han ryckte upp sig och såg sig omkring.

— Var hälsad, min vän! hördes en klangfull röst säga. Dra fram en stol till brasan!

Gilead blinkade, försökte lugna sig och andades djupt. Hans goda fysik höll på att övervinna verkan av bedövningspatronen; han var nästan sig själv igen.

Rummet var en cell, gammalmodig, nästan primitiv. Dörren och framsidan av cellen bestod av stålstänger, medan väggarna var av betong. Den enda möbeln, en lång träbänk, var upptagen av mannen som hade talat. Han kunde vara omkring femtio år, var kraftigt byggd, och hans stora ansikte präglades av ett klipskt men godmodigt uttryck.

Han låg i allsköns ro utsträckt på bänken med händerna under huvudet. Gilead hade sett honom förut.

— Hallå, doktor Baldwin!

Mannen satte sig försiktigt upp, så att han inte behövde röra alltför mycket på sin frodiga lekamen.

— Jag är inte doktor Baldwin. Jag är inte alls någon doktor, fast mitt namn är Baldwin.

Han granskade Gilead.

— Men jag känner er — har varit på några av era föreläsningar. Gilead knep ihop ögonen.

— En man som har något att göra med Samfundet för teoretisk fysik, skulle verka naken utan doktorsgrad — och jag var på deras sista möte.

Baldwin gapskrattade.

— Då begriper jag — det måste ha varit min kusin Hartley M. Baldwin — en torr gosse, den där Hartley. Jag får försöka rehabilitera familjenamnet då jag nu har träffat er, kapten.

Han sträckte fram en fet hand.

— Gregory Baldwin, ”Kalaskulan” för mina vänner. Nya och begagnade helikoptrar är det närmaste jag har kommit teoretisk fysik. ”Kalaskulan Baldwin, helikopterkingen” — ni har nog sett min annons.

— Nu när ni säger det, så minns jag det faktiskt.

Baldwin drog upp ett kort.

— Här! Behöver ni en helikopter, så ger jag er tio procents rabatt bara för att ni känner gamle Hartley. Faktum är att jag kan skaffa er en ettårig Curtiss, en alldeles felfri familjehelikopter.

Gilead tog emot kortet och slog sig ner.

— Tack! Men jag tror faktiskt inte att jag just för ögonblicket funderar på att köpa en helikopter. Konstigt kontor ni håller er med, mr Baldwin.

Baldwin skrattade igen.

— Under ett långt liv kan man råka ut för sådant här, kapten. Jag frågar inte er varför ni är här eller varför ni har på er den där apdräkten. Kalla mig Kalaskulan för resten!

— Ska ske.

Gilead steg upp och gick fram till dörren. Mitt emot cellen var det en kal vägg, och inte en människa syntes. Han visslade och ropade — utan att få något svar.

— Vad är det som oroar er, kapten? frågade Baldwin lugnt.

Gilead vände sig om. Hans cellkamrat hade lagt ut en patiens på bänken och tycktes helt fördjupa sig i den.

— Jag måste ha tag på en vaktkonstapel, så att jag kan skicka efter en advokat.

— Bry er inte om det! Vi spelar kort i stället.

Han stack ner handen i fickan.

— Jag har en lek till. Ska vi spela Ryska banken?

— Nej, tack! Jag måste komma ut härifrån.

Han ropade igen — fortfarande inget svar.

— Slösa inte med luften i onödan, kapten, rådde honom Baldwin. De kommer när det passar dem, och inte en sekund tidigare. Det vet jag. Kom och spela med mig, så går tiden!

Baldwin började blanda de två lekarna. I ett fall av galghumor beslöt Gilead att spela — allra helst som det låg en god portion förnuft i Baldwins ord.

— Tycker ni inte om Ryska banken, fortsatte Kalaskulan, så föreslår jag ett spel som jag lärde mig som pojke.

Han gjorde ett uppehåll och såg Gilead fast i ögonen.

— Det är både lärorikt och underhållande, och reglerna är enkla, när man väl har fattat dem.

Han började dela ut korten.

— Det går bäst att spela med två lekar, för de svarta korten har ingen betydelse. Det är bara de tjugosex röda korten i varje lek som räknas — och hjärter sviten kommer först. Varje kort har ett värde i förhållande till ordningsföljden. Hjärter ess är ett och hjärterkung är tretton; sedan är ruter ess fjorton och så vidare. Begriper ni?

— Ja.

— Och de svarta korten räknas inte. De är bara — utfyllnad. Då spelar vi!

— Vilka är reglerna då?

— Vi spelar ett parti med öppna kort, så lär ni er fortare. När ni sen har fattat det hela, så spelar vi om en halv aktie i atomtrusten — eller tjugofem cent kontant.

Han fortsatte att dela ut korten och lade dem snabbt i rader, fem i varje. När han var färdig, sade han:

— Det är min giv, så det är ni som räknar ihop. Se efter vad ni har! Det var tydligt att Baldwin vid sin blandning hade fått ihop de röda korten i grupper, men någon särskild fördel med dem var det inte — för hopräknade gav de röda korten varken någon särskild hög eller låg siffra. Gilead stirrade på korten för att lura ut vart mannen ville komma. För att han fuskade rådde det inget tvivel om.

Plötsligt blixtrade det till i hans hjärna, och korten fick liv och mening. Han läste:

XTHXY	de
CANXX	kan
HEARX	höra
XXXSE	se
XUSXX	oss

(Här måste inskjutas, att herrarna Baldwin och Gilead talade engelska med varandra, engelska språket har 26 bokstäver. Räknas bara de röda korten, blir hjärteress alltså A och ruterkung Z. Med två lekar får man två a:n, två b:n osv. Skulle tre e:n behövas, måste en lucka lämnas för det enas, vilket också är gjort i första ordet XTHXY, där e:t i ”they” inte har kommit med. I det följande måste nyckelorden återges på engelska, fast med svensk översättning.)

Den omständigheten att det bara finns två hjärterfemmor, hade inverkat på stavningen, men meningen var klar. Gilead sträckte sig efter korten.

— Får jag försöka? Jag ska nog kunna komma högre.

Han tog av drickspengarna som tillhörde ägaren av hans kläder.

— Tjugofem cent var det ju.

Baldwin tog hand om dem. Gilead blandade, men gjorde ännu mindre försök att dölja fuskets än Baldwin. Han lade ut:

WHATS	vad har
XXXXX	
XYOUR	ni
GAMEX	i kikaren
XXXXX	

Baldwin sköt över pengarna till honom och samlade ihop korten igen.

— Jaha, nu är det min tur att ta revansch.

Han lade ut:

XXIMX jag är
XXONX på
XXXXX
YOURX er
XSIDE sida

— Jag vinner igen, sade Gilead muntert. Lägg mer i potten!

Han rev till sig korten och fifflade med dem:

YEAHX jaha
XXXXX
PROVE bevisa
XXITX det
XXXXX

Baldwin räknade och sade:

— Ni är alldeles för svår för mig. Ge mig korten!

Han plockade upp en 25-centare till och delade ut igen:

XXILX jag skall
HELPM hjälpa
XXYOU er
XGETX komma
OUTXX ut

— Jag borde ha kuperat korten, klagade Gilead och sköt över pengarna. Vi fördubblar insatsen.

Baldwin grymtade, och Gilead delade ut igen:

XNUTS struntprat
IMXXX jag är
SAFER säkrare
XXINX i
XGAOL fängelse

— Jag har visst gjort slut på er tur, sade Baldwin triumferande. Vi dubblar igen!

XYOUR ert
XNUTS struntprat
THISX detta
NOXXX inget
XJAIL fängelse

Ny giv:

KEEPX fortsätt
XTALK att
INGXX tala
XXXXX
XBUDX kamrat

Baldwin svarade:

THISX detta
XXXX
XXNEW New
AGEXX Age
XHOTL Hotel

Medan Gilead samlade ihop korten igen, funderade han på den upplysning han hade fått. Han betvivlade inte alls att han var gömd någonstans på New Age Hotel. Det andra alternativet att hans motståndare skulle ha låtit två manliga polismän ta honom till ett stadsfängelse, var ju också föga troligt — om de inte hade en lika fullständig kontroll över fängelset som de tydligen hade över hotellet. I varje fall var saken inte ännu bevisad. I fråga om Baldwin kunde han ju vara på Gileads sida. Fast det var väl troligare att han hade satts i cellen som spion — såvida han inte arbetade för egen räkning.

Sex olika situationer var tänkbara, men bara en av dem gjorde det önskvärt att ta emot Baldwins erbjudande om hjälp att komma ut ur cellen — och den situationen var den minst sannolika.

Icke desto mindre och trots att han betraktade Baldwin som en lögnare beslöt han att slå till — på försök. Overksamhet ledde inte till något, men ett försök till handling — vilken handling som helst — kunde kanske bli till hans fördel. Men han behövde fler uppgifter.

— Det är svårt att släppa korten, klagade han. Ska ni låta pengarna rulla?

— Fortsätt!

Gilead delade ut igen:

XXXXX

WHYXX varför

AMXXX är

XXXXI jag

XHERE här

— Ni ha då en förbannad tur, kommenterade Baldwin:

FILMS filmerna

ESCAP kom undan

BFORE innan

YOUXX ni

KRACK blev fast

Gilead plockade upp korten och skulle just till att blanda då Baldwin sa:

— Leken är slut!

Fotsteg hördes i gången.

— Lycka till, gosse! tillade Baldwin.

Baldwin kände till filmerna, men han hade inte använt något av de många olika sätt som fanns att avslöja sig som medlem av Gileads egen organisation. Därför måste motståndarna ha placerat honom här, eller också var han en tredje faktor.

Men den omständigheten att Baldwin visste om filmerna, bevisade till fullo hans påstående att det här inte var något fängelse. Därav följde med bitter visshet att Gilead inte hade den ringaste chans att komma härifrån med livet i behåll. Fotstegen som nalkades cellen kanske mätte de sista sekunderna i hans liv.

Han begrep nu att han borde ha hittat på ett sätt att meddela vart filmerna hade sänts, innan han begav sig till New Age. Men Måns klumpedump hade redan ramlat ner ur trädet och fått det allt hetare om öronen — fast filmerna *måste* komma fram.

Fotstegen var nu alldeles nära intill.

Baldwin kanske skulle komma levande härifrån.

Men vem var Baldwin?

Hela tiden höll han på att "blanda" korten. Han tvekade. Än hann han blanda bort det budskap han hade smugglat in i dem. Då föll en spindel ner från taket och hamnade på den andres hand. I stället för att skaka bort den och krossa den höll Baldwin försiktigt handen mot väggen och fick spindeln att krypa över.

— Det är bäst att du stannar här, sade han mildt. Annars kan en av de stora pojkarna trampa ihjäl dig.

Det lilla intermezzot fick Gilead att bestämma sig — och därmed avgjordes också en hel planets öde. Han reste sig upp och räckte Baldwin de blandade korten.

— Jag är skyldig er precis tio och sextio, sade han med tonvikt på varje ord. Glöm inte bort det! Jag ska titta efter vem som kommer och hälsar på oss.

Fotstegen hade stannat utanför celldörren.

Det var två män, varken klädda som poliser eller fångvaktare; maskeraden var slut. Den ene höll sig försiktigt i bakgrunden med en Markheimpistol i handen, medan den andre låste upp dörren.

— Gå tillbaka mot väggen, Tjockis, befallde han. Ni kommer ut hit, Gilead. Och ta det lugnt, för annars fryser vi ner er, och sen ska jag för nöjes skull slå ut tänderna på er.

Baldwin drog sig bakåt mot väggen, och Gilead gick långsamt ut genom dörren. Han spanade efter en utväg, men ledaren drog sig tillbaka framför honom och mannen med Markheimpistolen.

— Gå framför oss och ha inte för bråttom.

Han lydde, eftersom han varken kunde fly eller slå sig fri.

Baldwin gick tillbaka till bänken då de hade gått. Han lade ut korten som om han tänkte lägga patiens. Så plockade han ihop korten igen i samma ordning Gilead hade lämnat dem till honom och stoppade dem i fickan.

Budskapet hade lytt: XTELL XFBSX POBOX DEB TX XXCHI.

(Meddela Federala säkerhetstjänsten sänt postbox Chicago.)

DE TVÅ VAKTERNA förde in Gilead i ett rum och låste dörren bakom honom, medan de själva stannade utanför. Han fann sig stående vid ett stort fönster med utsikt över staden och en krök av floden. Som en pendang till fönstret hängde till vänster om detta en lika stor tavla, föreställande ett månlandskap i naturtrogen färg och djup. Framför honom stod ett förnämt, men inte vräkigt skrivbord.

Det var hans undermedvetna som noterade dessa detaljer, men hans uppmärksamhet var helt fångad av den person som satt vid bordet. Hon var gammal men inte ålderdomssvag, bräcklig men allt annat än hjälplös. Hennes ögon var synnerligen livliga, och hennes ansikte präglades av ett upphöjt lugn. Hennes genomskinliga, välskötta händer var flitigt sysselsatta med ett broderi.

Framför henne på bordet låg två posttuber, ett par tofflor och några trasiga, smutsiga rester av tyg och plast.

Hon såg upp.

— Hur står det till, kapten Gilead? sade hon med spröd sopranröst som borde ha lämpat sig bra för psalmsång.

Gilead bugade sig.

— Tack, bra — och ni själv, mrs Keithley?

— Jaså, ni känner mig.

— Om inte för annat så är ni berömd för er välgörenhet.

— Snällt sagt av er, kapten. Ni postade *tre* tuber. De här två är bara villospår, och den tredje nådde inte den förmodade adressen. Det är möjligt att den var slarvigt adresserad och sköts åt sidan av sorteringsmaskinerna. I så fall får vi tag i den i sinom tid. Men det är mycket troligare att ni hittade på något sätt att ändra adressen — ja, det är en till visshet gränsande sannolikhet.

— Eller kanske jag mutade er dräng.

Hon skakade lätt på huvudet.

— Vi förhörde honom grundligt innan ...

— Innan han dog?

— Var snäll och byt inte samtalsämne nu, kapten. Jag måste veta vart ni skickade den där andra tuben. Ni kan inte hypnotiseras på vanligt sätt — ni har gjort er immun mot hypnotiska droger. Ni kan uthärda smärta ända till medvetlöshet. Allt det där har redan konstaterats, annars hade ni inte den tjänst ni har. Och jag vill inte bereda någon av oss obehaget att konstatera det en gång till. I varje fall måste jag ha tuben. Vilket är ert pris?

— Ni är säker på att jag har ett pris.

Hon log.

— Om det finns några undantag från det gamla ordspråket, så känner historien inte till dem. Var förnuftig nu, kapten. Även om ni är immun mot vedertagna förhörsmetoder, så finns det sätt att bryta ner er — att *förändra* — en människa, så att hon blir riktigt mör under förhören, sätt som vi lärde oss av kommissarierna. Men de här sätten är tidsödande, och en kvinna vid min ålder har ingen tid att förlora.

Gilead ljög övertygande:

— Det är inte så mycket er ålder, madame, det är det att ni vet att ni måste komma över den där tuben genast, annars får ni den aldrig.

Han hoppades — ja, han önskade intensivt — att Baldwin skulle ha förstånd nog att se igenom korten och tolka det sista budskapet — och handla därefter. Om Baldwin misslyckades och han, Gilead, dog, skulle tuben så småningom hamna på en avdelning för obeställbara brev och i sinom tid bli förstörd.

— Ni kanske har rätt, kapten. Men jag kommer inte att tveka att ge er samma behandling som kardinal Mindszenty en gång fick känna på, om ni absolut tigger om det. Vad säger ni om tio miljoner plutoniumkrediter?

På första delen av hennes försäkran trodde Gilead fullt och fast. Han försökte dra sig till minnes de sätt varpå en människa, som är bunden till händer och fötter eller ännu värre insnörd, kan ta livet av sig utan hjälp.

— Tio miljoner plutonium och så en kniv i ryggen? svarade han. Låt oss se praktiskt på saken.

— Ni ska få säkra garantier innan ni behöver säga ett ord.

— I vilket fall som helst är det inte mitt pris. När allt kommer omkring är ni värd minst femhundra miljoner plutoniumkrediter.

Hon lutade sig fram.

— Jag tycker om er, kapten. Ni är en kraftfull man. Jag är en gammal kvinna utan arvingar. Hur skulle det vara att bli min kompanjon — och efterträdare?

— Luftslott i det blå!

— Nej, inte alls! Jag menar det verkligen. Min ålder och mitt kön gör att jag inte kan utföra saker och ting själv. Jag måste lita till andra. Kapten, jag är utled på oduglingar, på människor som låter dra sig vid näsan. Tänk er bara!

Hon gjorde en liten otålig gest och höll fram handen som en klo.

— Ni och jag kunde komma långt, kapten. Jag behöver er.

— Men jag behöver inte er, madame. Och jag vill inte ha något med er att göra.

Hon svarade inte utan tryckte bara ner en knapp på bordet. En dörr till vänster öppnade sig; två män och en flicka kom in. I flickan kände han igen servitrisen från drugstoren. De hade klätt av henne, vilket Gilead tyckte var en onödig förödmjukelse, eftersom hon knappast skulle ha kunnat gömma ett vapen i sin arbetsuniform.

Så fort flickan kom in började hon protestera ursinnigt, skrek och använde ett språk som var ovanligt för hennes ålder och kön — ett hysteriskt och teatraliskt utbrott av våldsamma proportioner.

— Lugn, barn!

Flickan avbröt sig mitt i ordströmmen, såg förvånad på mrs Keithley och teg. Hon sade heller ingenting mer, tydligen pinsamt medveten om att hon var naken. Hon hade fått gåshud,

och en tår rann ner över hennes kind och stannade vid läppen. Hon slickade upp den och andades tungt.

— Vid ett tillfälle var ni inte skuggad, kapten, fortsatte mrs Keithley, och under den tiden såg den här personen er två gånger. Därför ska vi förhöra henne.

Gilead skakade på huvudet.

— Hon vet inte ett barr. Men gå på bara — fem minuters hypnos kommer att övertyga er.

— Å nej, kapten! Hypnos kan man inte alltid lita på. Tillhör hon er byrå, kommer det absolut inte att lyckas med hypnos.

Hon gav en av männen ett tecken; han gick fram till ett skåp och öppnade det.

— Jag är gammalmodig, fortsatte den gamla kvinnan. Jag har större förtroende för enkla mekaniska medel än invecklade kliniska metoder.

Gilead såg verktygen som mannen plockade fram ur skåpet, och tog ett steg framåt.

— Stopp där! befallde han. Ni får inte göra det ...

Han slog näsan i något hårt, något osynligt.

Mannen skänkte honom ingen uppmärksamhet, men mrs Keithley sade:

— Förlåt, kapten. Jag borde ha talat om för er att det här rummet inte är ett rum, utan två. Mellanväggen är bara av glas, men ett alldeles särskilt glas. Jag använder rummet för besvärliga samtal. Ni bara skadar er, om ni försöker komma in till oss.

— Ett ögonblick bara!

— Ja, kapten.

— Ni har redan försuttit er tid. Släpp flickan och mig *genast*. Ni vet mycket väl att hundratal män vid det här laget letar igenom stan för att få tag på mig — och de kommer att plocka sönder den bit för bit, innan de ger sig.

— Det tror jag nog inte. En man som till punkt och pricka motsvarar beskrivningen på er, tog raketplanet till Sydafrika tjugo minuter efter att ni skrev in er på New Age Hotel. Han hade era egna identitetspapper på sig. Han kommer aldrig fram till Sydafrika, men sättet för hans försvinnande kommer att mer att tyda på desertering än på olyckshändelse eller självmord.

Gilead gick inte närmare in på saken.

— Vad har ni för nytta av att misshandla det här stackars barnet? Ni har säkert fått veta allt hon vet.

Mrs Keithley snörpte på munnen.

— Uppriktigt sagt väntar jag mig inte att få veta något av henne. Men jag kanske får veta någonting av er.

— Jag förstår.

Den ene av de två männen — tydligen ledaren — såg frågande på sin härskarinna; hon antydde med en gest att han kunde sätta i gång. Flickan betraktade honom med en uttryckslös blick, tydligen fullkomligt okunnig om vad de framplockade verktygen skulle användas till. De två karlarna grep sig verket an.

Det dröjde inte länge förrän flickan började skrika; några sekunder vrålade hon av smärta. Så svimmade hon.

De ruskade henne och reste upp henne igen. Hon stod och vaggade fram och tillbaka, medan hon med en tom blick stirrade på sina stackars händer, som aldrig skulle kunna användas mer ens till det enkla arbete hon hade utfört. Blodet sipprade fram vid handlederna och rann ner på en plastpresenning som hade brets ut på golvet.

Gilead gjorde ingenting och sade ingenting. Miljoner människors öde hängde på innehållet i tuben, som han till varje pris måste skydda, och den vetenskapen gjorde att flickan aldrig blev något problem för honom. Visserligen väckte hennes öde en viss oro till liv i en vrå i hans hjärna, men han kopplade nästan automatiskt bort den och lät de förnuftsmässigt arbetande hjärnsektionerna helt dominera.

Medvetet inpräglade han hur de två människors ansikte, huvud och gestalt såg ut och sorterade in dessa data under "personligt". Därefter tittade han i smyg ut genom fönstret. Han hade ju under samtalen sett vad som fanns att se utanför, men nu ville han granska det lite mer i detalj. Han beräknade att han måste befinna sig på 91:a våningen av New Age Hotel ungefär 130 meter från byggnadskomplexets nordsida. Han lagrade de uppgifterna i facket "yrkesmässigt".

När flickan var död, lämnade Mrs Keithley rummet utan att säga ett ord till honom. Männens svepte in den döda i presenningen och följde efter henne ut. Så återvände de två vakterna och förde honom, under iakttagande av samma försiktighetsåtgärder, tillbaka till cellen.

SÅ SNART vakterna hade gått och Kalaskulan kunde lämna sin plats borta vid väggen, gick han fram och dunkade Gilead i ryggen.

— Hej, gosse! Verkligen roligt att se er — jag var rädd för att jag aldrig mera skulle få fästa mina ögon på er. Hur var det? Hårda takter?

— Nej, de gjorde inte mig något ont.

— Då hade ni tur. De där förbaskade snutarna kan hitta på en hel del, om man blir ensam med dem. Fick ni ringa till er advokat?

— Nej.

— Då är de inte färdiga med er än. Bäst ni ser upp, gosse.

Gilead slog sig ner på bänken.

— Åt helskotta med dem! Ska vi spela kort ett slag igen?

— Gärna.

Baldwin drog upp de två lekarna och bladdrade i dem. Gilead tog dem och gjorde det samma. Bra! De var i samma ordning han hade lämnat dem — jaha, till och med de svarta korten låg i oförändrad ordningsföljd. Tydligt hade Kalaskulan bara stoppat ner dem i fickan utan att titta på dem, utan att misstänka att det fanns ett sista budskap i dem. Han var övertygad om att Baldwin skulle ha blandat korten, om han hade tolkat meddelandet. Eftersom Gilead fortfarande var vid liv, så kände han stor lättnad över att Baldwin inte hade fått hans budskap.

Han blandade korten ordentligt och började lägga ut dem. Första budskapet lød:

XXXXX

ESCAP fly

XXATX med

XXXXX

XONCE ens

— Det tror jag! Ropade Baldwin triumferande. Jag dubblar:

DIDXX har

XYOUX ni

XXXXX

XXXXX

CRACK tappat sugen

— Jag låter insatsen stå kvar, sade Gilead och tog leken:

XXNOX nej

BUTXX men

XXXXX

XLETS låt oss

XXGOX komma i väg

— Ni har då en förbaskad tur, klagade Baldwin. Hör nu — vi låter insatsen stå och dubblar en gång till. Jag vill ha en rejäl chans att få tillbaka mina pengar.

Hans nästa giv såg ut så här:

XXXXX
XASXX då
XXXXX
THYXX de
NEEDX behöver
XXXUS oss
ALIVX levande
XXXXX
PLAYX bluffa
XXXUP på

— Det där har ni inte mycket glädje av, anmärkte Gilead, tog korten och började ordna dem.

— Det är något mycket besynnerligt med en människa som vinner hela tiden, muttrade Baldwin.

Han betraktade Gilead intensivt. Plötsligt tog han ett stadigt tag om Gileads handled.

— Jag trodde det, skrek han. En förbannad falskspelare ...

Gilead skakade av sig hans hand.

— Vad säger ni, eländiga feta svin!

— Jag tog er på bar gärning!

Kalaskulan fick ett grepp om Gileads båda handleder. De kämpade med varandra och rullade ner på golvet.

Gilead upptäckte två saker: den här klumpige, tjocke mannen var som slagskämpe en riktig konstnär och han kunde på ett övertygande sätt låtsas slåss utan att skada sin motståndare. Hans stötar träffade alltid hårsmånen utanför den punkt på kroppen där de kunde ha gjort verkan.

Baldwin sökte få in ett strupgrepp, och Gilead lät honom få det. Den store mannen pressade underarmen mot Gileads haka i stället för mot adamsäpplet och försökte ”strypa” honom.

Springande fotsteg hördes i korridoren.

Gilead såg en skymt av vakterna när de nådde fram till dörren.

De stannade upp för ett ögonblick. Mynningen på Markheimpistolen var för vid för att de skulle kunna skjuta genom stålgallret; salvan skulle bara sprida sig över golvet. Tydligen hade de inga tårgasbomber med sig, för de tvekade. Så låste ledaren hastigt upp dörren, medan den andre höll sig i bakgrunden med pistolen skjutklar.

Baldwin fäste inget avseende vid dem utan fortsatte att överösa Gilead med skällsord och ovet. Han lät den förste mannen nästan komma fram till dem innan han plötsligt viskade i Gileads öra:

— Blunda!

Och lika plötsligt släppte han sitt grepp.

Gilead förnam en otroligt bländande blixtnärhet trots de slutna ögonlocken. Och nästan genast efter hörde han en dov smäll. Han öppnade ögonen och såg att den förste mannen låg på golvet med huvudet i en grotesk vinkel.

Mannen med Markheimpistolen ruskade på huvudet; mynningen av hans vapen svängde runt. Baldwin smög sig fram emot honom så nerhukad att han knappast var mer än en meter lång. Den bländade vakten kunde höra honom och slängde i väg en salva i ljudriktningen; den gick över huvudet på Baldwin.

Baldwin var med ens över honom, och de två föll omkull på golvet. Åter hördes ett krasande av brutna ben, och en död man till låg där.

Baldwin reste sig upp, tog Markheimpistolen och höll en riktad mot korridoren.

— Hur är det med era ögon, gosse? ropade han ängsligt.

— Det är inget fel på dem.

— Kom då och ta hand om den här avkylaren.

Gilead klev fram och tog Markheimpistolen. Baldwin sprang fram till slutet av korridoren, där ett fönster vette ut mot staden. Fönstret gick inte att öppna, och det fanns ingen ”helikoptertrappa” utanför det. Där var bara rena bråddjupet. Han kom springande tillbaka.

Gilead övervägde olika möjligheter. Händelserna hade utvecklats enligt Baldwins planer, inte enligt hans. Tack vare besöket i mrs Keithleys ”samtalsrum” var han en aning orienterad om lokaliteterna. Korridoren rakt fram och en sväng till vänster, så skulle han komma till snabbnedfarten. Väl nere i källaren och beväpnad med en Markheim var han säker på att han skulle kunna slå sig ut — med Baldwin i hälarna, om mannen nu ville följa med. Om inte — nåja, det stod alldeles för mycket på spel.

Baldwin rusade in i cellen och kom nästan genast ut igen.

— Följ med mig! fräste Gilead.

Ett huvud dök fram i korridorkröken; han fyrade av mot det, och huvudets ägare sjönk medvetslös till golvet.

— Ur vägen, gosse! ropade Baldwin.

Han bar den tunga bänken, på vilken de hade ”spelat kort”. Han fortsatte med den upp genom korridoren mot det stängda fönstret, samtidigt som han ökade farten.

Hans provisoriska murbräcka träffade fönstret med väldig kraft. Plasten bågnade och sprack som en såpbubbla. Bänken fortsatte igenom och försvann ur synhåll, medan Baldwin låg på händer och knän med hakan över 300 meter tomrum.

— Gosse! ropade han. Kom närmare! Skydda reträtten!

Gilead gick baklänges mot honom, samtidigt som han avfyrade pistolen två gånger till. Han begrep ännu inte hur Baldwin tänkte ta sig ut, men den tjocke mannen hade visat att han hade både fyndighet — och kroppskrafter.

Baldwin visslade genom fingrarna och vinkade. I strid mot alla stadens trafikregler bröt sig en helikopter ut ur eftermiddagsträngseln, körde igenom en trång passage och närmade sig fönstret. Den höll sig svävande på precis lagom avstånd för att rotorbladen inte skulle slå i väggen. Föraren öppnade dörren, en lina virvlade genom luften, och Kalaskulan fångade den. I all hast gjorde han fast den vid fönstrets polarisationsvred och tog så hand om Markheimpistolen.

— Ni först, väste han. Kvicka på!

Gilead lade sig på knä och fattade tag i linan; föraren sänkte genast helikoptern, så att linan spändes. Gilead lät sig glida ner mot maskinen. Föraren gav honom en hjälpande hand, samtidigt som han med den andra kontrollerade sin farkost.

Helikoptern vaggade till; Gilead vände sig om och såg Baldwin på väg ner som en fet spindel i en väv. Efter att ha hjälpt in den tjocke mannen lutade sig föraren ut och kapade linan. Helikoptern gjorde ett ryck och svävade bort.

Karlar skymtade redan i det krossade fönstret.

— Sätt full fräs, Steve! befallde Baldwin.

Föraren gasade på, smög sig åter in i trafikströmmen och frågade:

— Vart ska vi köra?

— Styr hemåt — och säg till de andra pojarna att de också ger sig i väg hem. Nej du har händerna fulla — jag ska säga till dem.

Baldwin pressade in sig i det andra förarsätet och krängde på sig telefonhjälm. Föraren justerade sin helikopter till trafiken, kopplade på autopiloten, lutade sig bekvämt bakåt och öppnade en bildtidning.

Strax därpå tog Baldwin av sig hörtelefonen och återvände till passagerarplatsen.

— Det behövs en massa helikoptrar för att man ska kunna vara säker på att någon finns i närheten då man behöver den, sade han i alldaglig samtalston. Lyckligtvis har jag också gott om dem. Å, förresten, det här är Steve Halliday. Och det här, Steve, är Joe — jag säger väl Joe — vad var det du hette mer nu?

- Greene, svarade Gilead.
- Goddag, sa föraren och återgick till tidningen.

Gilead tog sig en funderare på läget. Han var inte säker på att det hade blivit så värst mycket bättre. Kalaskulan, vem han nu var, var mycket mera än en vanlig försäljare av begagnade helikoptrar — *och* han visste om filmerna. Den här Steve såg ut som en oförarglig, sorglös ung man, men å andra sidan såg Kalaskulan själv ut som en riktig trögmåns. Han undrade om han skulle försöka övermanna dem båda, men hågkomsten av Kalaskulans skickliga fribrottnings fick honom att skjuta den tanken ifrån sig. Kanske var förresten Kalaskulan helt och hållet på hans sida. Han hade hört det ryktas att avdelningen använde mer än en uppsättning agenter, och han var inte alls säker på att han tillhörde toppnivån.

— Hör nu, Kalaskulan, sade han, skulle du inte kunna sätta ner mig på flygfältet först? Jag har så förbaskat bråttom.

Baldwin mönstrade honom.

— Visst, om du absolut vill så. Men jag trodde du ville byta de där paltorna först? I dem skiljer du dig lika mycket från mängden som en präst på en herrbjudning. Och hur har du det med pengar?

Gilead trevade med fingrarna på de växelmynt som hade följt med kläderna. En man utan pengar bär praktiskt taget ena armen i band.

— Hur lång tid tar det då?

— Tio minuter kanske.

Gilead tänkte återigen på Kalaskulans kämpatakt och tröstade sig med att fisken i vattnet inte kan bli våtare än han redan är.

— Det är bra!

Han sjönk tillbaka i sätet och kopplade alldeles av. Men så vände han sig åter till Baldwin.

— Hur lyckades du förresten smuggla med dig den där bländbomben?

Kalaskulan skrockade.

— Jag är en mycket stor man, Joe, och det är inte så lite besvärligt att visitera mig.

Han skrattade igen.

— Du skulle bli häpen om du fick veta var jag hade den gömd.

Gilead bytte samtalsämne.

— Hur kom det sig att du var där alls?

Baldwin blev allvarlig.

— Det är en lång och invecklad historia. Hälsa på mig någon dag då du inte har så bråttom, så ska jag tala om alltihop för dig.

— Det ska jag göra — snart.

— Fint! Jag kanske kan sälja den där begagnade Curtissen till dig samtidigt.

Autopiloten signalerade; föraren lade bort tidningen och satte ner farkosten på taket till Baldwins firma.

BALDWIN höll ord. Han tog med sig Gilead till sitt kontor, skickade efter kläder — som otroligt fort var på platsen — och gav Gilead en sedelbunt som man kan ha stoppat en kudde med.

Du kan skicka mig tillbaka pengarna på posten, sade han.

— Jag kommer tillbaka med dem personligen, lovade Gilead.

— Bra. Men var försiktig ute på gatan. En del av våra vänner går säkert och dräller omkring.

— Jag ska vara försiktig.

Han gick obesvärat ut som om han hade varit på ett affärsbesök, men kände sig mindre säker på sig själv än vanligt. Baldwin var alltjämt något av ett mysterium, och Gilead kunde inte kosta på sig några mysterier i sitt jobb.

Det fanns en telefonhytt för allmänheten i hallen till Baldwins affärshus. Gilead smög hastigt in i den, satte upp koden och anropade en annan relästation, än den han hade försökt komma fram till förut på hotellet. Han lämnade hyttens kodnummer och bad telefonisten koppla in samtalet dit. Om några minuter talade han med sin chef i Washington.

— Joe! Var tusan har du varit?

— Det ska jag tala om senare, chefen — notera först det här!

Som en extra försiktighetsåtgärd använde han avdelningens muntliga kod då han talade om för sin chef att filmerna fanns i postbox 1060 i Chicago, och underströk att de genast borde hämtas av en manstark trupp.

Hans chef försvann från bildskärmen, men återvände strax.

— Okay, det är gjort. Nå, vad har du varit ute för?

— Senare, chefen, senare. Jag tror att jag har några vänner här utanför som gärna vill tampas med mig. Håller du kvar mig här, får jag kanske rätt vad det är ett hål i skallen.

— Nåja — men kom direkt hit. Jag vill ha en fullständig rapport. Jag väntar på dig här.

— Ska ske!

Han knäppte av.

Han lämnade hytten med lätt hjärta och med en känsla av tillfredsställelse över att framgångsrikt ha slutfört ett svårt uppdrag. Han nästan hoppades att några av hans ”vänner” skulle dyka upp; han längtade efter att få sparka till någon som förtjänade en spark.

Men de svek honom. Han kom ombord på transkontinentalraketerna utan alla intermezzon och sov hela vägen till New Washington.

Han tog sig fram till Federala säkerhetstjänsten på en av de många hemliga vägarna och gick till chefens kontor. Efter kontroll av utseende och röst släpptes han in. Bonn såg upp och rynkade ögonbrynen.

Det fäste Gilead sig inte vid, för Bonn brukade rynka ögonbrynen.

— Agent Joseph Briggs, tre-fyra-noll-nio-sju-två, anmäler sig för att avlägga rapport om ett uppdrag, sade han lugnt.

Bonn slog om en knapp på bordet till ”upptagning” och en annan till ”hemligt”.

— Jaså, där kommer du? Du din klumpige idiot, hur vågar du visa dig här?

— Lugn nu, chefen — vad är det fråga om?

Det såg ut som om Bonn höll på att kvävas av ilska. Slutligen sade han:

— Briggs, jag skickade i väg tolv av mina bästa män — och boxen var tom. Jag menar förstås postbox 1060 i Chicago! Var finns de där filmerna? Sade du det där om postboxen bara för att vara på säkra sidan? Har du dem med dig?

Gilead-Briggs dolde sin förvåning.

— Nej, jag postade dem på postkontoret vid Grand Concourse till den adress du just nämnde.

Han tillade:

— Maskinen kanske har sorterat ut dem. Jag var tvungen att skriva dit maskinsymbolerna för hand.

Bonn verkade plötsligt lättad. Han slog om en annan kontroll och sa:

— Carruthers! Det var om Briggs’ historia. Hör efter om tuberna finns på reklamlationsstationerna!

Han funderade ett slag och tillade så:

— Finns de inte där, måste ni undersöka om maskinen möjligen har befordrat tuberna — fast till fel adress. Låt detta gå före allt annat. Prova symbolerna en och en, ta dem sen i grupper på två och två, sedan på tre och tre, och så vidare.

Han slog av.

— Hela den där serien du nämnde omfattar ju varenda postadress på kontinenten, påpekade Briggs försynt. Det går inte.

— Det ska gå! Människa, begriper du inte hur *viktiga* de där filmerna är, som du hade hand om?

— Jo. Direktören på Månbasen talade om för mig vad det var jag tog hand om.

— Du har i alla fall burit dig åt som om du inte hade förstått det. Du har förlorat det värdefullaste denna eller någon annan regering kan äga — det absoluta vapnet. Och ändå står du och glor på mig som om du har förlagt ett paket cigaretter.

— Vapen? invände Briggs. Jag skulle inte kalla nova-effekten för det, såvida man inte anser att självmord är ett vapen. Och jag kan inte gå med på att jag har förlorat det. Som agent med den uteslutande uppgiften att se till att det inte föll i obehörigas händer begagnade jag mig av de bästa medel som stod till förfogande för att skydda det i ett nödläge. Jag blev spårad ...

— Du skulle inte ha blivit spårad!

— Medges. Men det blev jag i alla fall. Jag var lämnad utan stöd, och jag räknade inte med möjligheten att förbli vid liv. Därför måste jag skydda det jag hade i förvar på ett sätt som inte var beroende av om jag fick leva.

— Men du lever ju — du står ju här.

— Ja, det är varken min eller din förtjänst, det kan du vara säker på. Jag borde ha fått skydd. Du minns väl att du själv gav order om att jag skulle handla på egen hand.

Bonn såg butter ut.

— Det var nödvändigt.

— Jaså? I vilket fall som helst finns det ju inget att befara. Antingen dyker filmerna upp eller också har de kommit på villovägar och blir förstörda som obeställbar post. Så jag reser tillbaka till Månen och hämtar en ny sats kopior.

Bonn bet sig i läppen.

— Det kan du inte.

— Varför då?

Bonn tvekade en lång stund.

— Det fanns bara två satser. Du hade originalen som skulle läggas in i ett kassavalv på statsarkivet — och de andra skulle förstöras så snart det blev känt att originalen var i säkerhet.

— Ja? Och vad är det med det då?

— Du begriper visst inte betydelsen av det här. Varenda ritning, varenda uträkning, varenda rapport förstördes sedan filmerna hade gjorts. Varenda tekniker, varenda medhjälpare fick hypno. Avsikten var inte bara att skydda forskningsresultaten, utan att utplåna själva faktum att forskningarna hade ägt rum. Det finns inte ett dussin människor som över huvud taget vet om att nova-effekten existerar.

På grund av egna erfarenheter hade Briggs sin egen åsikt om den saken, men det höll han tyst med. Bonn fortsatte:

— Ministern har ständigt legat över mig för att få veta när originalen kunde väntas vara i säkerhet. Han har varit mycket otålig och inte så lite kritisk. När du hade ringt meddelade jag honom att filmerna var i säkerhet och att han skulle få dem inom kort.

— Nå?

— Begriper du inte, idiot — han gav order om att de andra kopiorna genast skulle förstöras.

Briggs visslade.

— Aha, han gav för tidig startsignal.

— Han ser inte saken på det sättet — kom ihåg att presidenten tryckte på. Han kommer att säga att det var *jag* som gav för tidig startsignal.

— Det gjorde du ju också.

— Nej, det var *du* som gjorde det. Du sade mig att filmerna fanns i den där postboxen.

— Visst inte. Jag sade att jag hade skickat dem dit.

— Nej det gjorde du inte.

— Spela upp telefonsamtalet med mig, får du höra!

— Det är inte inspelat — presidenten har gett order om att inga upptagningar får ske i samband med den här saken.

— Jaså? Varför har du inspelningen på nu då?

— Därför, svarade Bonn med skärpa, att någon kommer att få sota för det här, och det kommer inte att bli jag.

— Det betyder, sade Briggs långsamt, att det blir jag

— Det har jag inte sagt. Det kanske blir ministern.

— Om hans huvud rullar, så kommer också ditt att rulla. Nej, ni båda funderar på att krypa bakom ryggen på mig. Innan du gör upp några planer i den vägen, borde du kanske höra min rapport. Den kanske inverkar på dina planer. Jag har faktiskt nyheter att komma med, chefen.

Bonn tummade på bordet.

— Sätt i gång! Hoppas du har något av värde att komma med.

Med lidelsefri, entonig röst berättade Briggs allt som hade hänt sedan han mottog filmerna på Månbasen. Bonn lyssnade otåligt.

När Briggs hade berättat färdigt, reste sig Bonn och gick ett varv runt rummet. Slutligen stannade han och sa:

— Briggs, jag har aldrig hört en sådan fantastisk massa lögner i hela mitt liv. En tjock man som spelar kort! En plånbok som inte var din plånbok — dina kläder stulna! Och mrs Keithley — mrs *Keithley*! Vet du inte att hon är en av regeringens ivrigaste anhängare?

Briggs svarade inte, och Bonn fortsatte:

— Nu ska jag tala om för dig vad som verkligen har hänt. Ända till tidpunkten för din landning på Jorden är din rapport riktig, men ...

— Hur vet du det?

— Därför att du naturligtvis blev övervakad. Du tror väl inte att jag anförtror ett sådant här viktigt uppdrag åt en enda man?

— Varför talade du inte om det för mig? Jag kunde ju ha ropat på hjälp, så hade vi sluppit allt det här trasslet.

Bonn viftade anmärkningen åt sidan.

— Du beställde en bärare, skickade i väg honom, gick in på den där drugstoren, kom ut igen och gick till postkontoret. Det blev inget slagsmål ute på gatan av den enkla anledningen att ingen följde efter dig. På postkontoret postade du tre tuber, av vilka den ena kanske innehöll filmerna. Du gick därifrån till New Age Hotel som du lämnade tjugo minuter senare för att ta raket skeppet till Kapstaden. Du ...

— Ett ögonblick, avbröt Briggs. Hur kunde jag ha gjort det och fortfarande vara här nu?

— Hm?

Bonn verkade en aning förbryllad.

— Det där är bara en detalj; du blev med bestämdhet identifierad. För resten hade det varit mycket klokare av dig, om du hade stannat kvar på raket skeppet. För resten — säkerhetschefen fick ett fjärrskådande uttryck i ögonen — vore det bäst för dig just nu, om vi officiellt antar att du verkligen hade stannat kvar på raketten. Du är illa ute, Briggs, mycket illa ute. Du har inte bara misslyckats med ett uppdrag — du är färdig!

Briggs såg lugnt på honom.

— Tänker du komma med anklagelser?

— Inte just nu. Det är därför det är bäst att låtsas att du var med på det där raket skeppet — tills saken har hunnit klarna.

Briggs behövde ingen större fantasi för att föreställa sig vad som skulle hända då ”saken hade klarnat”. Han tog upp ett anteckningsblock ur fickan och skrev några ord på det och räckte det till Bonn. Där stod:

— Jag lämnar min post på stående fot.

Så tillfogade han sin namnteckning, sitt tumavtryck, datum och klockslag.

— Hej so long, chefen, sade han och vände sig om för att gå.

Bonn skrek:

— Stopp där, Briggs, du är häktad!

Han sträckte sig fram mot skrivbordet.

Briggs riktade ett våldsamt slag mot hans strupe och satte in ytterligare ett mot Bonns mage.

Sedan övertygade han sig om att Bonn var ordentligt oskadliggjord för en stund. Vid undersökning av Bonns skrivbord fann han en sats knockoutdroppar. Han gav Bonn en spruta som skulle hålla honom sövd i minst två timmar. Så torkade han av nålen och satte tillbaka allt på sin rätta plats. Han utplånade inspelningen av samtalet med Bonn, liksom även dörrkontrollens upptagning. Han lät bordsignalerna stå på ”hemligt” och ”får inte störas” och lämnade så byrån på en annan av de hemliga vägarna.

Han gick till rakethamnen och köpte en vanlig biljett till första skepp till Chicago. Han fick vänta i tjugo minuter och gjorde under tiden en del smärre inköp, varvid han föredrog biträden framför självbetjäningen för att så många som möjligt skulle få se hans ansikte. Då skeppet till Chicago ropades ut ställde han sig i kön med alla andra.

Vid den inre grinden, nära invägningsplattformen, blandade han sig med dem som hade kommit ner för att vinka av bekanta. Han vinkade på måfå åt någon i kön som lämnade invägningsstationen på andra sidan grinden, log och ropade farväl. Sen följde han med folkmassan tillbaka, då grinden stängdes, och smet in på herrtoaletten. Då han kom ut därifrån, hade några snabba men effektiva förändringar skett i hans utseende.

Och vad viktigare var — hela hans sätt var ett annat.

EN SNABB, olaglig transaktion på en bar nära en arbetsförmedling gav honom det arbetskort han behövde. Femtiofem minuter senare reste han genom landet som Jack Gillespie, lastare och hjälpschaufför på en diesellastbil.

Hade hans adressering av posttuben varit så dålig att postmaskinerna hade sorterat bort den? Han tvingade fram bilden av adresslappen, sådan den hade sett ut då han kompletterade den, för sin inre syn tills han såg den lika tydligt som blommorna vid väggkanten.

Nej, han hade skrivit tecknen fullt riktigt och tydligt; maskinerna måste ha skickat tuben rätt.

Kunde maskinen ha sorterat ut tuben av någon annan orsak, till exempel en utstående bit av den fastklistrande adresslappen? Ja, men då hade en postman med hjälp av den skrivna adressen lätt kunnat få tuben på rätt spår igen. Och en sådan försening skulle inte överskrida tio minuter, ens under rusningstid. Även med fem sådana förseningar skulle tuben ha nått Chicago mer än en timme innan han talade med Bonn i telefon.

Men om nu den gummerade adresslappen hade fallit av helt och hållet? I så fall hade tuben hamnat på samma ställe som de två tuber som var avsedda att vilseleda.

Och då hade Mrs Keithley kommit över den, eftersom hon hade lyckats snappa upp de två andra.

Därför måste tuben ha kommit fram till postboxen i Chicago.

Och därför *hade* Kalaskulan läst budskapet i kortleken och gett instruktioner till någon i Chicago, troligen redan medan han satt vid helikopterradion.

Följaktligen hade Kalaskulan Baldwin filmerna — den slutsatsen hade han kommit till redan på Bonns tjänsterum.

Så där en 300 kilometer från New Washington inledde han ett gräl med den ordinarie chauffören och lyckades få sparken. Från en telefonhytt i den stad där han hade hamnat, fick han igenom ett samtal till Baldwins kontor.

— Säg honom att jag är en som är skyldig honom pengar.

Strax dök den tjocke mannens ansikte upp på skärmen.

- Hej, gosse! Hur är läget?
- Jag har fått sparken.
- Det hade jag väntat mig.
- Och vad värre är — jag är också efterlyst.
- Det förstår jag så väl.
- Jag skulle vilja prata med dig.
- Det går utmärkt. Var är du?

Gilead talade om det.

- Har du något andrum för spårhundarna nu?
- Ja, för några timmar framåt åtminstone.
- Gå till flyghamnen på platsen där du är nu. Steve hämtar dig.

Steve kom också, hälsade Gilead med en nick, lyfte igen, kopplade på autopiloten och återgick till läsnigen. Gilead observerade vilken kurs maskinen slog in på och frågade:

- Vart åker vi?
- Till chefens ranch. Sade han inte det?
- Nej.

Gilead begrep att han mycket väl kunde befinna sig på sin sista resa. Men å andra sidan hade Baldwin gjort det möjligt för honom att undfly en säker död — för det var säkert att mrs Keithley inte hade tänkt låta honom leva längre än det passade henne; annars skulle hon inte ha låtit döda flickan i hans närvaro. Ända tills han hade kommit till Bonns rum hade han trott att Baldwin hade räddat honom, därför att han visste något som Baldwin var synnerligen angelägen att få veta — men nu såg det ju ut som om Baldwin hade räddat honom av altruistiska skäl.

Gilead ville inte förneka att det fanns altruistiska skäl här i världen, men han räknade inte gärna med dem som en möjlighet, innan alla andra möjligheter hade prövats och uttömts. Baldwin kunde ha haft sina egna motiv för att vilja ha honom vid liv så länge att han kunde avlägga rapport i New Washington, och ändå likvidera honom nu då han var en efterlyst man vars bortgång inte skulle väcka något uppseende.

Baldwin kunde också vara en medspelare i mrs Keithleys skumma affärer. På sätt och vis var det den enklaste förklaringen, fast den lämnade några detaljer oförklarade. I vilket fall som helst spelade Baldwin en huvudroll — och han hade filmerna. Det var nödvändigt att ta risker.

Gilead sköt undan alla bekymmer. De detaljer han kände stod uppkritade på hans minnes svarta tavla, och där skulle de stå tills så många okända faktorer hade blivit kända att en logisk slutsats kunde dras. Flygturen var sannerligen angenäm.

Steve satte ner honom på gräsmattan utanför ett stort lanthus, presenterade honom för en äldre moderlig person vid namn mrs Garver och for sin väg.

— Gör er hemmastadd, Joe, sade hon. Ert rum är det sista i östra flygeln — duschen finns mitt emot. Det blir kvällsmat om tio minuter.

Han tackade, sökte upp sitt rum, duschade och var tillbaka i vardagsrummet ett par minuter före utsatt tid. Ett dussintal personer av båda könen var redan där. Stället verkade vara ett slags turistranch — fast kanske inte riktigt, för han hade sett en del biffkor på ängarna, då Steve och han landade.

De andra gästerna tycktes ta hans ankomst som den naturligaste sak i världen. Ingen frågade varför han hade kommit dit. En av damerna presenterade sig som Thalia Wagner och föreställde honom sedan för de andra. I det ögonblicket tågade Mamma Garver in, svängande en klocka, och alla följde efter henne in i en lång matsal där det var lågt i tak. Gilead kunde inte påminna sig när han sist hade ätit så gott och i så trevligt sällskap.

Efter elva timmars sömn — den första verkliga vila han hade fått på flera dagar — blev han plötsligt alldeles klarvaken av några besynnerliga ljud som hans undermedvetna inte genast kunde fatta men ändå vägrade att släppa.

Han öppnade ögonen och såg sig omkring i rummet. Så hoppade han ur sängen och kröp ner vid sidan av dörren.

Snabba fotsteg hördes utanför hans sovrumsdörr. Två samtalade med varandra, en man och en kvinna. Kvinnan var Thalia Wagner, men mannen kunde han inte placera.

Mannen:

— Tsúmaeq?

Kvinnan:

— Nø!

Mannen:

— Zulntsi.

Kvinnan:

— I'pbith New Jersey.

De ord Gilead hörde kanske inte lät precis på det sättet. För det första var hans öron ovana vid ljuden och för det andra saknade han fonetiska tecken att återge dem med. Men hans undermedvetna noterade dem.

När han hade identifierat Thalia Wagner andades han ut och reste sig upp. Thalia utgjorde en del av den ovissa situation han hade accepterat genom att komma hit, och en främling som kände henne måste han också acceptera. Honom och det konstiga språket stoppade han undan i facket för "olösta gåtor" i sin hjärna.

Hans kläder var borta, men hans pengar — eller rättare sagt Baldwins pengar — fanns där kläderna hade legat, liksom arbetskortet för Jack Gillespie och hans få personliga tillhörigheter. Där hade någon också lagt ett par nya shorts och ett par gummiskor i hans storlek.

Det kom som en överraskning och en chock för honom att någon hade kunnat ta sig in i rummet utan att väcka honom.

Han drog på sig shortsens och skorna och gick ut. Thalia och hennes följeslagare hade försvunnit, medan han klädde sig. Ingen fanns i närheten, och matsalen var tom, men det var dukat för tre och varm mat stod på skänken. Han serverade sig skinka, bröd och fyra stekta ägg och drack kaffe. Tjugo minuter senare steg han mätt och belåten — fast fortfarande ensam — ut på verandan.

DET VAR en vacker dag. Han söp in den och betraktade med vänligt intresse en ensam och övergiven lärka, då en ung kvinna kom om hörnet på huset. Hon var klädd ungefär som han, fast med det tillägg i klädväg som hennes kön krävde, och hon tog sig bra ut.

— God morgon, sade han.

Hon stannade, satte händerna i sidan och mönstrade honom uppifrån och ner.

— Vad nu då? sade hon. Varför har ingen talat om det här för mig?

Så tillade hon:

— Är ni gift?

— Nej.

— Jag jobbar lite här och där, men vad jag är ute efter är äktenskap. Vi ska väl bekanta oss lite närmare!

— Det är svårt att bli gift med mig. Jag har undvikit det i årtal.

— De är likadana allihop, sade hon bittert. Det finns en ny fölunge därnere i inhägnaden. Följ med!

De gick dit. Fölet hette War Conqueror of Baldwin, och hon hette Gail. Efter att vederbörligen ha hälsat på hästmamma med son strövade de vidare.

— Om ni inte är mycket upptagen, sade Gail, så skulle det vara hälsosamt med ett dopp nu.

— Om ni med hälsosamt menar vad jag tänker, så blir svaret ja.

Stället skuggades av popplar, och det var sandbotten. Han kände sig som pojke igen ett slag, och allt sådant som lögn, nova-effekter, död och våldsamheter liksom tonade bort i ett avlägset fjärran. Efter en lång simtur klev han upp på stranden och sade:

— Gail, vad betyder ”tsúmaeq”?

— Vad sade ni? Jag har inte fått vattnet ur öronen än.

Han återupprepade hela samtalet han hade hört. Hon verkade häpen; så skrattade hon.

— Det där kan ni inte ha hört, Joe. Ni måste ha hört fel. Fast ”New Jersey” verkar ju vettigt.

— Men jag hörde det faktiskt.

— Säg det en gång till!

Han gjorde det långsamt och noggrant och försökte samtidigt härma tonfallet hos de talande.

Gail skrattade till.

— Nu fattar jag galoppen. Det är Thalia förstås. En vacker dag kommer någon stark karl att vrida nacken av henne.

— Men vad betyder det?

Hon sneglade på honom, en aning forskande.

— Lurar ni någonsin ut det, så gifter jag mig faktiskt med er trots alla era protester.

Någon visslade uppifrån höjden.

— Joe! Joe Greene — chefen väntar på er!

— Jag måste gå nu, sade han till Gail. Farväl.

— Inte farväl! Vi träffas senare, rättade hon honom.

Baldwin tog emot honom i ett arbetsrum som var lika bekvämt som han själv.

— Hej, Joe, hälsade han honom. Slå dig ner! De har väl pysslat om dig ordentligt?

— Var så säker. Håller du alltid ett så gott bord som jag hittills har fått njuta av?

Baldwin klappade sig på magen.

— Varifrån tror du egentligen att jag har fått mitt smeknamn?

— Kalaskulan, du är skyldig mig en liten förklaring.

— Joe, jag är verkligen ledsen över att du förlorade jobbet. Hade jag kunnat göra något åt saken, skulle det inte ha gått på det sättet.

— Arbetar du för mrs Keithley?

— Nej. Jag är motståndare till henne.

— Jag vill gärna tro det, men jag vågar inte göra det än. Vad gjorde du i cellen, där jag först stötte på dig?

— De hade lagt vantarna på mig — mrs Keithley och hennes gossar.

— Det var alltså bara av en slump de tog dig — och det var bara av en slump du och jag stuvades in i samma cell — och det var bara av en slump du visste om att jag hade hand om filmerna — och det var en slump att du hade två kortlekar i fickan? Var det verkligen det?

— Om jag inte hade haft korten, så hade vi nog hittat på något annat sätt att prata med varandra, sade Kalaskulan med mild röst. Vi pratar ju med varandra nu.

— Visst och sant.

— Men jag vill inte påstå att det hela var en slump. Vi höll ett öga på dig ända från Månbasen. När du blev gripen — eller rättare sagt lät dem lura in dig på New Age — såg jag till att jag åkte fast också. Jag tänkte att jag på det viset kunde ge dig ett handtag. Han tillade: Jag inbillade dem att jag också jobbade för säkerhetstjänsten.

— Jag förstår. Men det var väl rena turen att de spärrade in oss på samma ställe.

— Det var ingen tur, invände Kalaskulan. Tur får man som belöning **för omsorgsfull planering** — den får man aldrig gratis. Det var en till visshet gränsande sannolikhet att de skulle spärra in oss på samma ställe i hopp om att få reda på vad de ville veta. Vi slog huvudet

på spiken, därför att vi tog chansen. Hade det inte lyckats, så hade jag blivit tvungen att ta mig ut ur cellen och leta efter dig.

— Vem är Mrs Keithley egentligen?

— Någon helt annan än hon är offentligt, förmodar jag. Hon är bidrottning — eller den ledande själen — för ett band. ”Band” är ett för svagt ord — maktgrupp kanske hellre. En av flera sådana grupper, mer eller mindre lierade, där deras intressen inte kommer i konflikt med varandra. Mellan sig delar de upp landet precis som rovdjur delar upp jaktområdet sinsemellan.

Gilead nickade. Han begrep vad Baldwin menade, fast han inte hade vetat att den oerhört respekterade Mrs Keithley sysslade med sådana saker — inte förrän han hade fått beviset på det slängt i ansiktet på sig.

— Och var står du någonstans då, Kalaskulan?

— Joe — jag tycker bra om dig, och jag tycker faktiskt det är tråkigt att du har råkat i knipa. Du tog fel några gånger, och jag var tvungen att bluffa, därför att så mycket stod på spel. Hör nu! Jag tycker att jag är skyldig att göra något för dig. Vad säger du om det här? Vi gör en helt ny människa av dig — du får till och med nya fingeravtryck, om du vill. Välj ut någon plats på jordklotet som du tycker om att skaffa dig en trevlig sysselsättning. Vi ger dig de pengar du behöver för en ny start — eller så mycket pengar att du kan dra dig tillbaka och leva i sus och dus resten av ditt liv. Hur tycker du det låter?

— Inget vidare, svarade Gilead utan tvekan.

— Du har inga nära anförvanter, inga intima vänner. Tänk på saken! Jag kan inte ge dig jobbet tillbaka. Det här är det mesta jag kan göra.

— Jag ha tänkt på det. Åt helsike med jobbet! Jag vill slutföra mitt uppdrag, och det är du som har nyckeln i dina händer.

— Fundera på saken, Joe! Nu har du din chans att lämna statstjänsten och leva ett normalt, lyckligt liv.

— ”Lyckligt”, säger du!

— Nåja, tryggt i varje fall. Envisas du med att fortsätta, är nog dina framtidsutsikter rätt mörka.

— Jag kan inte påminna mig att jag någonsin har försökt att leva i trygghet.

— Du får själv välja, Joe. I det här fallet ...

I högtalartelefonen på Baldwins bord hördes en röst:

— ænie R høg rylp.

— Nuy, svarade Baldwin och skyndade hastigt fram till eldstaden. En tidig morgonbrasa glödde ännu i den. Han fattade tag i spiselhyllan och drog. Hela eldstaden rörde sig framåt och blottade en öppning i väggen.

— Gå nerför trappan, Joe, sade han. En razzia är i görningen.

— Det var den verkliga lönngången!

— Ja, är den inte knepig? Det här stället har fler kryphål än ett kaninbo — och de är inte lätta att upptäcka.

Han gick tillbaka till bordet, drog ur en låda, tog upp tre filmrullar och stoppade dem i fickan.

Gilead skulle just stiga nerför trappan, då han såg rullarna och stannade.

— Gå på bara, Joe, sade Baldwin ivrigt. Du är bevakad och ensam mot många. Med den här razzian över oss har vi inte tid att hutla. Bråkar du, måste vi döda dig.

DE STANNADE i ett underjordiskt rum, ett annat arbetsrum, påminnande om det ovanför, fast utan solljus och utsikt. Baldwin sade något på det konstiga språket i högtalartelefonen på bordet och fick svar. Gilead undrade ett slag om den där rotvälskan kunde vara någon bakvänd engelska, men övergav snart den tanken.

— Som jag sa, fortsatte Baldwin, om du absolut vill veta alla svaren ...

— Vänta ett slag! Vad är det för en razzia du talar om?

— Det är bara regeringens pojkar som är i farten. De kommer inte att bli särskilt hårdhänta eller så värst noggranna. Mamma Garver kan handskas med dem. Vi behöver inte göra någon illa, så länge de inte använder sig av penetrationsradar.

Gilead log bittert åt det nedsättande omdömet om hans forna tjänst.

— Och ifall de gör det?

— Mojängen därborta skriker som en gris, om den blir utsatt för penetrationsfrekvenser. Men inte ens då kan något skada oss utom en atombomb. Och en sådan kommer de inte att falla. De vill ha filmerna och inte ett hål i marken. Vilket påminner mig om — se här, ta emot!

Gilead fann sig plötsligt i besittning av filmerna som var roten och upphovet till det hela. Han drog upp några rutor och övertygade sig om att det var de riktiga filmerna. Han satt alldeles stilla och funderade på hur han skulle kunna komma helskinnad upp till jordytan igen med bytet i behåll. Åter hördes några ord i högtalaren. Baldwin svarade inte men sa:

— Vi behöver inte stanna här nere så värst länge till.

— Bonn tycks ha beslutat sig för att kolla min rapport.

Några av hans tidigare kamrater var däruppe.

Om han oskadliggjorde Baldwin, skulle han då själv kunna öppna den hemliga dörren inifrån?

— Bonn är en enkel typ. Han kommer att kontrollera mig, men inte särskilt ingående. Jag är rik. Mrs Keithley kommer han inte att kontrollera alls; hon är alldeles för rik. Han tänker inte med sin hjärna utan bara med politiska hänsyn för ögonen. Hans företrädare var en bättre karl — han var en av oss.

De obestämda tankar, som hade börjat mogna hos Gilead, gick plötsligt i alldeles motsatt riktning. Sin ed hade han avlagt till regeringen; hans personliga lojalitet däremot hade gällt hans förre chef.

— Jag skulle vara mer än intresserad, om du kan bevisa det där.

— Behövs inte, för du kommer snart själv underfund med att det är sant — om du fortfarande envisas med att få veta svaren. Har du kollat filmerna nu, Joe? Släng tillbaka dem.

Gilead åtlydde inte uppmaningen.

— Hur som helst så antar jag att du har tagit kopior av dem?

— Det behövdes inte. Jag har tittat på dem. Hitta inte på några dumheter nu, Joe. Du är färdig med säkerhetstjänsten, även om du erbjöd dem filmerna och mitt huvud på ett fat. Du har slagit din chef — det minns du väl?

Gilead kom ihåg att han inte hade talat om det för Baldwin. Han började tro att Baldwin faktiskt hade medhjälpare inom säkerhetstjänsten, vare sig nu den tidigare chefen hade varit en av dem eller inte.

— Jag skulle åtminstone vilja avgå med klara papper. Jag känner Bonn — officiellt skulle han nog helst vilja stryka ett streck över det intermezzot.

Han ville bara vinna tid i väntan på att Baldwin skulle erbjuda en blotta.

— Kasta tillbaka dem nu, Joe! Jag vill inte gärna gripa till hårdhandskarna. En av oss kanske blir dödad — båda två, om du tar hem första rondan. Du kan inte bevisa dina påståenden, medan jag kan bevisa att jag satt hemma och retade katten. Jag sålde helikoptrar till två mycket respektabla medborgare just vid den tidpunkt då du påstår att jag var någon annanstans.

Han lyssnade åter på högtalaren och svarade på samma rotväliska.

Gilead gjorde ett snabbt överslag av sitt läge och kom till samma slutsats som Baldwin. Utan att ge sig hän åt något mera önsketänkande kastade han genast över filmerna till Baldwin.

— Tack, Joe!

Han gick fram till en liten elektrisk ugn i väggen, vred på för fullt, stoppade in filmerna i öppningen, väntade några sekunder och slog så av strömmen.

— Adjö med den smörjan!

Gilead höjde ögonbrynen.

— Du förvånar mig verkligen, Kalaskulan.

— Hur så?

— Jag trodde du ville behålla nova-effekten som ett medel till makt.

— Dumheter! Att skalpera en människa är ett förbannat dåligt botemedel mot mjäll. Joe, hur mycket vet du egentligen om nova-effekten?

— Inte mycket. Jag vet att det är en sorts atombomb, så kraftig att vem som helst kan bli vettskrämd bara av att tänka på den.

— Det är inte en bomb, och det är inte ett vapen. Det är ett sätt att tillintetgöra en planet och allt som finns på den — genom att förvandla planeten till en nova. Om det är ett vapen, politiskt eller militärt, då är jag Simson och du är Delila.

— Men jag är inte Simson, fortsatte han, och jag tänker inte rasera templet — eller låta någon annan göra det. Det finns moraliska löss lite här och var som skulle göra det, om någon försökte ställa sig i vägen för dem. Mrs Keithley är en av dem. Din vän Bonn är också av den ullen, om han bara hade mod och kunskaper nog — vilket han inte har. Jag vill helst oskadliggöra såna människor. Vad vet du om ballistik, Joe?

— Bara vad jag läste i skolan.

— Oförlätlig okunnighet.

Rösten hördes åter i högtalaren. Baldwin svarade utan att avbryta sin svada.

— Problemet med tre kroppar har ännu inte blivit löst på ett allmängiltigt och tillfredsställande sätt. Men flera dellösningar finns — till exempel asteroiderna som jagar efter Jupiter i Jupiters egen bana vid sextiograderspositionen. Och vi har lösningen med den raka linjen — har du hört talas om asteroiden Antitellus?

— Ja, det är den där stenklumpen som alltid snurrar på andra sidan av solen, där vi aldrig kan se den.

— Alldeles riktigt — det är bara det att den inte finns där längre. Den har blivit förvandlad till en nova.

Gilead, som i vanliga fall var okänslig för överraskningar, blev den här gången verkligt ställd.

— Vad för slag? Jag trodde att nova-effekten bara var en teori?

— Ingalunda. Om du hade haft tid att titta igenom filmerna, skulle du ha fått se bilder av det. Det är ett hopkok av plutonium, litium och tungt vatten plus en del annat som vi inte närmare behöver gå in på. Det hela blir till en tändsticka som kan sätta eld på en värld. Det har det också gjort — en liten värld har flammats upp och försvunnit.

— Ingen såg när det hände. För ingen på Jorden kunde se det, eftersom det skedde bakom solen. Det kunde inte heller ses från Månkolonin; solen skymde också där — tänk på geometrin! Alla som över huvud taget fick se det var ett kamerabatteri på ett robotskepp. Alla som visste om det var de vetenskapsmän som ordnade med det — och de var *alla* med oss utom direktören. Om *han* också hade varit med, skulle du aldrig ha blivit inblandad i den här röran.

— Doktor Finnley?

— Ja. I och för sig en trevlig gosse, fast lite inskränkt. En ”politisk” vetenskapsman och inte så värst framstående. Han är en nolla, och våra pojkar kommer att hålla ett öga på honom tills han blir pensionerad. Men vi kunde inte hindra honom från att rapportera och skicka ner filmerna till Jorden. Därför måste jag få tag i dem och förstöra dem.

— Varför inte bara gömma dem? Frånsett allt annat har de ju ett unikt vetenskapligt värde.

— Den här sortens vetenskap har mänskligheten inget behov av — åtminstone inte under det närmaste årtusendet. Allt som har någon betydelse i sammanhanget, Joe, har jag — i mitt huvud.

— Då *är* du själv din kusin Hartley?

— Visst! Men jag är också Kalaskulan Baldwin, och flera andra personer till.

— För mig får du vara lady Godiva, om så är.

— Som Hartley har jag rätt till de där filmerna, Joe. Det var mitt projekt. Det var jag som genomförde det med hjälp av mina pojkar.

— Jag har aldrig tillskrivit Finnley det. Jag är visserligen ingen fysiker, men jag trodde ändå inte att han var vuxen det.

— Mycket sant. Jag ville försöka bevisa att det inte gick att skapa en konstgjord nova. Den politiska — den mänskliga — betydelsen att bevisa detta är ju tydlig nog. Resultatet blev det motsatta — så vi blev tvungna att tillgripa nödfallsåtgärder.

— Det hade nog varit bäst om du hade låtit hela saken vara.

— Nej. Det är bäst att få veta det värsta. Nu kan vi vara på vår vakt och avleda forskningsarbetet från det farliga området.

Återigen hördes rösten i högtalaren. Baldwin fortsatte:

— Vi kanske kan vänta oss en strålande framtid, Joe, om verkligen farliga hemligheter undertrycks till intelligensen har kommit så långt att den kan handskas med den — *om* sagda intelligens har god vilja och goda avsikter. Mamma Garver säger att vi kan komma upp nu.

De gick fram mot trappan.

— Det förvånar mig att du låter en sån där gammal tant som mrs Garver klara biffen när det är fara å färde.

— Var så säker på att hon kan det. Men du hörde ju att det var jag som ordnade det hela.

— Javisst.

DE SLOG SIG åter ner i arbetsrummet däruppe.

— Jag ger dig en chans till att backa ut, Joe. Det spelar ingen roll om du känner till allt om filmerna, sedan de väl är borta, och du kan inte bevisa någonting. Och för resten inser du väl att när du nu kommit ihop med oss och fått veta vad som är i görningen, så kan du hälsa hem för alltid, om du ger oss den ringaste anledning till misstänksamhet?

Det förstod Gilead. Han visste i själva verket att han redan hade försuttit varje möjlighet till återvändo. I och med att filmerna hade förstörts, hade han förlorat sin sista möjlighet att återta sin forna roll. Detta bekymrade honom inte; gjort var gjort. Han hade blivit medveten om att han inte längre spelade sitt eget spel från den stund då han avslöjade att han förstod det första hemliga budskap denne man hade gett honom med hjälp av den dubbla kortleken. Sedan dess hade hans steg bestämts av de steg Baldwin tog. Det var ingenting att göra åt den saken; hans framtid låg här eller ingenstans.

— Jag begriper det. Fortsätt!

— Jag förstår nog ditt tysta förbehåll, Joe. Du går helt enkelt med på att ta en risk, men du lovar ingen lojalitet.

— Ja — men varför bryr du dig om att satsa på mig?

Baldwin var allvarligare än han brukade.

— Du är en duktig karl, Joe. Du har kunskaper och moraliskt mod att göra vad som är möjligt i stället för vad som är brukligt i en besvärlig situation.

— Är det därför du vill ha mig med?

— Delvis därför. Delvis därför att jag gillade ditt sätt att spela med i mitt nya kortspel.

Han skrattade och tillade:

— Och delvis därför att Gail tyckte om dig för ditt sätt att umgås med en fölunge.

— Gail? Vad har hon att göra med det här.

— Hon lämnade mig rapport om dig för omkring fem minuter sedan — under razzian.

— Hm — fortsatt!

— Du har blivit varnad. — Ett ögonblick såg Baldwin nästan generad ut. — Vad jag nu kommer att säga vill jag att du ska ta på allvar, Joe — skratta inte!

— Nej då.

— Du frågade mig var jag stod någonstans. Jag är ett slags verkställande sekreterare för denna speciella gren inom en organisation av övermänniskor.

— Jag trodde just det.

— Vad? Hur länge har du förstått det?

— Jag lade bara ihop två och två. Kortspelet, din reaktionsförmåga. Jag förstod det då du förstörde filmerna.

— Joe, vad är egentligen en övermänniska?

Gilead svarade inte.

— Nåja, låt oss då analysera uttrycket, fortsatte Baldwin. Det har missbrukats och använts till leda tills det har fått en komisk anstrykning. Uttrycket ”övermänniska” har kommit att inge fantastiska föreställningar om en varelse utrustad med röntgensyn, övernaturliga sinnesorgan, dubbelhjärta, osårbar kropp, stålmuskler — en ungdomens dröm om den drakdödande hjälten. Bara dumheter! Joe, vad är en *människa*? Vad är det som gör människan till något mer än ett djur? Svara på det, så kan vi sedan försöka beskriva övermänniskan — eller den nya människan, homo novis, som måste tränga undan homo sapiens — redan håller på att göra det — därför att hon är i bättre stånd att överleva än homo sapiens. Jag försöker inte analysera mig själv; jag överlåter åt mina kamrater och tidens obevekliga gång att avgöra om jag är en övermänniska, ett exemplar av den nya människoarten, eller inte — och samma prov får du underkasta dig.

— Jag?

— Ja, just du. Du visar oroande symtom på att vara homo novus, Joe, fast på ett vagt, okunnigt, otränat sätt. Kanske inte troligt, men du kan mycket väl höra till den nya arten. Nå — vad är en människa? Vilket är det enda hon kan göra bättre än djuren och som är en så viktig fortbeståndsfaktor att den överträffar allt den ena eller andra djurarten kan göra mycket bättre än människan?

— Hon kan tänka.

— Jag lade svaret på dina läppar, så det får du inget beröm för. Du visade bara att du är en tänkande människa. Men nu ska vi se vad du förmår. Vilken är den enda tänkbara färdighet — eller färdigheter, om du så vill — som den hypotetiska övermänniskan bör ha och som ännu mer kan öka människans nuvarande övertag, genom vilket hon kom att behärska denna planet trots ett oavlatligt motstånd från tusentals andra djurarter? En färdighet som lika oundvikligt leder till att människan kommer att behärskas av sin efterföljare, som att en hund behärskas av dig? Tänk efter, Joe! Vilken är den *nödvändiga* utvecklingslinjen fram till nästa dominerande art?

Gilead sjönk i funderingar en lång stund — något som var ovanligt för honom. Det fanns så många önskvärda egenskaper en människa borde ha.

Hon borde kunna se både som ett teleskop och ett mikroskop, kunna se in i tingen, uppfatta spektrums alla färger, liksom ljudskalans alla toner, även övertonerna, vara immun mot sjukdomar, få en förlorad kroppsdel att växa ut på nytt igen, flyga genom luften utan sådana obekväma hjälpmedel som helikoptrar eller jetplan, promenera oskadd på havets botten, arbeta utan att bli trött ...

Men örnen kunde ju flyga och var ändå så gott som utrotad, fast den hade skarpare syn än människan. Hunden har bättre lukt och hörsel. Sälarna simmar bättre och kan dessutom magasinera syre. Råttor kan leva under förhållanden där människor skulle svälta och dö av umbäranden; de är listiga och förbaskat svåra att ta död på. Råttor kunde ...

Vänta ett slag! Skulle segare, listigare rättor kunna tränga undan människan? Nej de hade alldeles för liten hjärna.

— Att kunna tänka bättre, svarade Gilead nästan genast.

— Ge gossen en cigarr! Övermänniskor är övermänskliga tänkare; allt annat är av underordnad betydelse. Jag skulle kunna tänka mig att något övermänskligt möjligen kunde utrota eller behärska människosläktet på annat sätt genom att slå det med dess eget vapen — tänkandet. Men jag bestrider möjligheten av att en *människa* skulle kunna bilda sig en klar föreställning om hur detta övermänskliga något skulle te sig eller hur det skulle kunna ta hem segern. Den nya människan kommer att slå ut homo sapiens på den senares eget område — det rationella tänkandet, förmågan att insamla data, lagra dem, komplettera dem, värdera dem på rätt sätt och nå fram till ett riktigt resultat. Det är på det sättet människan har blivit mästare; den varelse som gör det ännu bättre blir den kommande mästaren. Visserligen finns det andra fortbeståndsfaktorer — god hälsa, goda sinnesorgan, snabb reaktionsförmåga — men de kan inte jämföras med tänkandet, som mänsklighetens långa, våldsamma historia gång på gång har bevisat — Marat i badkaret, Roosevelt i rullstolen, Caesar med sin epilepsi och sin dåliga mage, Nelson med ett öga och en arm, den blinde Milton. När det kommer till kritan är det *hjärnan* som segrar, inte de fysiska organen.

— Stopp ett slag, sade Gilead. Hur är det med det sjätte sinnet då?

Baldwin ryckte på axlarna.

— Jag förnekar lika lite ett sjätte sinne som en onormalt skarp syn, men sjätte sinnet tillhör inte samma område som förmågan att tänka riktigt. Sjätte sinnet är ett namn valt på måfå för att beteckna de andra sätt vår hjärna kan inhämta uppgifter än med hjälp av de kända sinnesorganen — men det viktiga är att göra bruk av dessa uppgifter, att dra slutsatser av dem. Om du skulle vilja ha en telepatisk förbindelse med Shanghai, så kan jag ordna det; vi har folk som kan klara av det, både där och här. Men du kan få reda på vad du vill veta från Shanghai per telefon med mindre besvär, mindre risk för dålig förbindelse och mindre fara för att någon lyssnar. En telepatisk person kan inte uppfånga ett radiobudskap; det är inte samma våglängd.

— Vilken våglängd är det då?

— Sakta i backarna. Du har en hel del att lära dig.

— Jag tänkte inte särskilt på telepati. Jag tänkte på de parapsykiska problemen över huvud taget.

— Det är samma sak. Upptagningen på den vägen skulle gå fint, om telekinesin hade kommit så långt — vilket den inte har. Televisionen i händerna på en intelligent människa betyder mera än klärvoajansen hos en idiot. Ta inte upp min tid i onödan, Joe.

— Förlåt.

— Vi kan definiera tänkandet såsom ett sammanställande av uppgifter för att nå fram till ett riktigt svar. Titta dig omkring! De flesta människor lyckas med det konststycket så pass bra att de kan gå ner till butiken i hörnet och tillbaka igen utan att bryta benet. Om genomsnittsmänniskan tänker över huvud taget, leder det för det mesta till dumheter, som till exempel att fälla generella omdömen på grundval av en enstaka uppgift. Hon använder en ensidig logik. Är hon alldeles särskilt begåvad, kanske hon kan se två sidor, ett antingen-eller, då hon når fram till logiskt felaktiga svar. Om hon är hungrig, sårad eller personligt intresserad av svaret, kan hon använda vilken sorts logik som helst och struntar lika glatt i ett observerat faktum som hon sätter livet på spel för ett önsketänkandes skull. Hon använder de underverk som har skapats av människor med ett högre intellekt, utan förundran eller förvåning, liksom en kattunge som erbjuds en skål mjölk. Långt ifrån att eftersträva ett högre förnuft är hon inte ens medveten om att ett högre förnuft existerar. Hon tror att hennes egna tankeprocesser är av samma slag som hos ett geni som Einstein. Människan är inte ett förnuftigt djur, utan ett djur som använder förnuftet till bortförklaringar.

För att förklara ett universum som förbryllade henne hängav hon sig åt siffermystik, astrologi, hysteriska religioner och andra fantastier som utmynnade i rena galenskapen. Efter att ha anammat allt detta lovprisade nonsens gjorde fakta inte längre något intryck på henne, om det så skulle kosta henne livet. Joe, ett bland det svåraste att förstå är människans avgrundsdjupa dumhet.

Det är därför det alltid finns plats uppe i toppen och en människa med aldrig så lite mer i skallen så lätt kan bli ledare, miljonär eller universitetsrektor — och homo sapiens blir undanträngd av den nya människan, därför att det finns så stort spelrum för förbättringar och därför att utvecklingen aldrig går att hejda,

Här och där bland vanliga människor finns det en sällsynt individ som verkligen tänker, som begriper sig på och förstår att använda logiken på åtminstone ett område — utanför sitt arbetsrum eller laboratorium är han ofta lika dum som alla andra — men han kan tänka, om han inte är störd eller sjuk eller uppskrämd. Denne sällsynte individ kan ta åt sig *hela* äran för de framsteg som människosläktet har gjort. I lika hög grad som genomsnittsmänniskan avskyr och misstror och undertrycker alla framsteg på tänkandets område är hon tvungen att då och då acceptera resultaten, eftersom tänkandet är effektivare än hennes egen planlösa virrighet.

Ännu sällsyntare är människan som alltid tänker, som i all sin verksamhet använder förnuftet i stället för traditionella mönster. Men döljer hon inte sina tankar, blir hennes liv riskabelt; då blir hon betraktad som besynnerlig, opålitlig och farlig för den allmänna moralen. Hon blir en sparv i tranedansen, om hon inte hinner maskera sig före avslöjandet.

Allra sällsyntast av alla är människan som kan och verkligen reflekterar vid alla tillfällen, snabbt, korrekt och kallt, oberoende av förhoppningar eller fruktan eller fysiska obehag, utan egoistiska bitankar och med ett klart åtskiljande av fakta, antaganden och icke-fakta. Sådana människor finns, Joe. De tillhör den ”nya människan” — mänskliga i alla avseenden, omöjliga att skilja från homo sapiens både till det yttre och under obduktionskniven, men ändå henne så olik i sitt beteende som solen är olik ett stearinljus.

— Tillhör du den sorten?

— Det får du själv bilda dig en åsikt om.

— Och du tror att jag kanske också hör dit?

— Möjligen. Om några dagar kommer jag att veta det bättre.

Gilead skrattade tills han fick tårar i ögonen.

— Kalaskulan, om jag är släktets framtidshopp, är det lika bra att det ger upp med ens. Nog är jag klyftigare än de flesta idioter jag råkar komma i lag med, men — som du säger — konkurrensen är inte stor. Men jag har inga högtflygande förväntningar. Lika lite som någon annan föraktar jag mina njutningar. Jag tycker om att fördriva tiden vid ett glas öl. Jag *känner* mig inte alls som en övermänniska.

— På tal om öl, så tycker jag vi ska ta oss ett glas.

BALDWIN reste sig och plockade fram två burkar öl.

— Kom ihåg att Mowgli kände sig som en varg. Att vara en ny människa betyder inte avkoppling från mänskliga sympatier och nöjen. Det har funnits nya människor under hela historien; jag betvivlar att de flesta av dem över huvud taget tänkte att deras olikhet gav dem rätt att betrakta sig som medlemmar av en ny ras. De gifte sig med vanliga kvinnor, och deras talanger försvagades hos avkomman, tills de av en slump åter trädde i dagen hos en sentida ättling.

— Då antar jag att den nya människan inte är resultatet av en särskild mutation?

— Ha! vad är en mutation, Joe? Vi är alla en produkt av miljoner mutationer. Runt jorden har hundratals mutationer uppstått i vår mänskliga arvs massa, medan vi har suttit och pratat här. Nej, homo novis har inte uppstått, därför att farfarsfar stod för nära en cyklotron. Homo novis var över huvud taget ingen särskild art, innan hon blev fullt medveten om sig själv och

beslöt att dra nytta av det hennes arvs massa hade skänkt henne. Den nya människan kan uppblandas, så att hon sjunker tillbaka i människosläktets nuvarande allmäntillstånd och går förlorad. Hon är bara en variation som kan bli en ny art. En miljon år längre fram är förhållandet ett annat. Jag vågar förutspå att den nya människan då inte kan blanda sig med homo sapiens och ge liv åt en livsduglig avkomma.

— Tror du att den nuvarande människan — homo sapiens — kommer att försvinna?

— Det är inte nödvändigt. Hunden anpassade sig ju till människan. Det finns säkerligen flera hundar nu än någon gång i hedenhös — och mer välfödda.

— Och människan skulle bli den nya människans hund.

— Inte heller det är nödvändigt. Tänk på katten.

— Meningen är alltså att skumma grädden på släktets arvs massa och hålla den biologiskt åtskild, tills de båda raserna har uppnått en stabil olikhet. Är inte det där eget beröm som luktar illa, Kalaskulan!

— Nu pratar du dumheter.

— Kanske det. Men den nya rasen måste du bli den härskande ...

— Javisst. För du väntar väl inte att den nya människan ska känna sig bunden av genomsnittsmänniskans trånga synkrets, då hon fattar viktiga beslut?

— Nej, det var inte så jag menade.. Förutsatt att en sådan ny ras uppstår, blir resultatet oundvikligt, Kalaskulan. Jag är nog gammalmodig att tro på demokrati, mänsklig värdighet och frihet. Det är kanske inte logiskt; men det är en sådan värld jag tycker om. I mitt jobb har jag kamperat ihop med samhällets olycksbarn och delat deras sluring. Enfaldiga är de kanske, men de är inte dåliga — och jag vill inte att de ska bli några husdjur.

För första gången såg den store mannen bekymrad ut. Han tappade sin mask som ”helikopterkung” och stjärnförsäljare; han försjönk i tankar och såg olycklig och övergiven ut.

— Jag vet, Joe. De är kött av vårt kött; deras lilla värdighet har inte blivit mindre genom deras sorgliga tillstånd. Men ändå måste det ske.

— Var då? Den nya människan kommer — det är då säkert. Men varför skynda på processen?

— Den frågan kan du besvara själv.

Baldwin gjorde en gest mot lönngången och fortsatte:

— För tio minuter sedan räddade du och jag den här planeten och hela vårt släkte. Just nu lever vi i de långa knivarnas natt. Några måste vara på sin vakt, om släktet ska leva vidare — och det finns inga andra än vi. För att kunna sköta den vakthållningen måste vi, de nya människorna, vara organiserade, vi får inte slarva vid en kris som den här — och vi måste öka vårt antal. Vi är fåtaliga nu, Joe; i samma mån som kriserna blir flera måste vi också bli flera för att kunna bemästra dem. Så småningom — för vi hinner ifatt utvecklingen med tiden — måste vi ta hand om ledningen och se till att barnet inte mer leker med elden.

Han hejdade sig och satt och funderade ett slag.

— Jag medger att jag har samma klockarkärlek till demokratin som du, Joe. Men det är som att längta efter den jultomte man trodde på som barn. För så där hundrafemti år sedan kunde demokrati eller något i den vägen fungera utan större risker. Problemen var då av en sådan art att gemene man, hur oklar och okunnig han än var, kunde avgöra dem genom att lägga sin röst i valurnan, utan att en katastrof blev följden. Men om släktet över huvud taget ska leva vidare, är de politiska avgörandena nu beroende av verklig kunskap om sådana saker som kärnfysik, planetarisk ekologi, ärftlighetsfaktorer och även systemanalys. Det där mäktar vanliga människor inte med, Joe. Med bästa vilja i världen kan mindre än en på tusen av dem hålla sig vaken över en enda sida om kärnfysik. De kan helt enkelt inte lära sig vad de måste veta.

— Det är vår skyldighet att lära dem, protesterade Gilead. I grund och botten är det inget ont i dem. Sätt upp talet åt dem, så kommer de att räkna ut det riktigt.

— Nej, Joe. Vi har försökt det; det går inte. Som du säger är de flesta av dem goda, men på det sätt en hund kan vara snäll och trevlig. Fast så finns det de som är verkligt onda — som Mrs Keithley & Co och andra av hennes ull. Att komma med förnuftsskäl är en dålig propaganda, då illvilliga och egoistiska människor på motsidan utan uppehåll hamrar in sina baksluga lögn i det allmänna medvetandet. Gemene man förmår inte genomskåda svindeln, allra helst som lögnerna serveras i tilltalande förpackning. Det finns inget sätt att få en färgblind att urskilja färger, och vi kan inte heller få en människa med outvecklad hjärna att skilja en lögn från en sanning.

— Nej, Joe. Klyftan mellan oss och dem är smal, men den är mycket djup. Vi kan inte överbrygga den.

— Jag hoppas, sade Gilead, att du inte ger mig etiketten ”ny människa”. Jag känner mig mera hemma på den andra sidan.

— Du får själv avgöra vilken sida du står på, precis som var och en av oss har gjort.

Gilead försökte komma in på ett annat samtalsämne. Fast han vanligen var immun mot känslotänkande, upprörde den här saken honom. Hans förnuft förstod Baldwins resonemang och sade det var riktigt och logiskt; men hela hans inre protesterade mot det. Det hela verkade så tragiskt, för här stod två till synes lika berättigade ståndpunkter i skarp strid mot varandra.

— Vad gör ni på er sidan annat än stjäla filmer?

— Åh — en hel massa saker.

Baldwin lutade sig bekvämt tillbaka i stolen och såg åter ut som en jovialisk och förslagen affärsman.

— På många knepiga sätt ingriper vi överallt där det behövs en knuff för att saker och ting inte ska gå åt skogen. Och så är vi på spaning efter lämpliga rekryter för att få in dem i fällan när vi så kan — vi har haft ögonen på dig i tio år.

— Jaså?

— Jojo men. Det här är ett mycket förmämligt företag. Är vi intresserade av en person, tar vi reda på allt om honom, och sen skalar vi bort alla data utom en tiondels procent; och det är den tusendelen vi håller ögonen på. Och så har vi våra växtodlingar.

Han skrattade.

— Sluta att skämta nu!

— Vi odlar människor.

— Förlåt. Men jag är visst trögtänkt i dag.

— Hör nu, Joe! Känner du inte ibland lust att utrota en usel, vidrig, genomrutten skurk som fördärvar allt han rör vid, men som lagen inte kommer åt? Vi behandlar dem som kräftsvulster; vi skär bort dem från samhällskroppen. Vi håller oss med en lista över människor som helst borde vara döda. När en människa klart och tydligt är moraliskt under isen, avslutar vi hennes konto vid första lägliga tillfälle.

Gilead log:

— Om ni är alldeles säkra på er sak, låter det där ju inte så tokigt.

— Det är vi alltid, fast våra metoder skulle nog inte stå sig inför en vanlig domstol. Hyser du till exempel några tvivel i fråga om Mrs Keithley?

— Inte alls.

— Varför låter du inte åtala henne? Bry dig inte om att svara på den frågan. Ett annat exempel: om två veckor håller det återuppståndna och mer än någonsin aggressiva Ku Klux Klan ett stort möte på en bergstopp nere i Carolina. När extasen har nått sin höjdpunkt och de har eggat upp varandra till pogromstadiet, kommer genom försynens skickelse hela patrasket att upplånas. Verkligen mycket tråkigt.

— Får jag vara med om det?

— Du är kadett än, fortsatte Baldwin. Avsikten är visserligen att öka vårt antal, men det är ett tusenårsprogram. Du skulle behöva en evighetskalender för att följa det förloppet.

Viktigare är att gömma undan tändstickorna för barnet, Joe. Det är åttifem år sedan vi halshög den siste kommissarien. Har du undrat varför så få avgörande vetenskapliga framsteg har gjorts under den tiden?

— Inte alls. Det har ju kommit fram en hel del nytt.

— Bara mindre omarbetningar — några rätt så iögonfallande, men ingen av grundläggande betydelse. Naturligtvis gjordes föga framsteg under kommunismens tid — en totalitär politisk religion är oförenlig med fri forskning. Som en liten avvikelse från ämnet vill jag påpeka att det var den kommunistiska mellanperioden som fick de nya människorna att sluta sig samman i en organisation. De flesta av de nya människorna är helt naturligt vetenskapsmän. När kommissarierna började anlägga politiska synpunkter på naturlagar — i form av lysenkoism och andra galenskaper — gick en del av oss under jorden.

— Jag ska inte gå in på detaljerna. Men vad som då skedde svetsade oss samman, tränade oss i underjordisk verksamhet och gav oss vetenskapliga vapen tack vare de forskningar som utfördes i hemlighet. En del av våra upptäckter var direkt farliga, så vi beslöt att hålla dem för oss själva. Sedan dess har det hemliga vetandet ökat, för vi släpper inte ut någonting innan vi har förvissat oss om att det inte utgör en risk för samhället. Eftersom många av våra rön verkligen *är* farliga och eftersom ytterst få utanför vår organisation är mäktiga ett logiskt tänkande, så har den grundläggande vetenskapen — utåt sett — nästan inte alls utvecklats sig.

Vi hade inte alls väntat att behöva göra det på det sättet. Vi medverkade till att den nya konstitutionen blev liberal och — som vi trodde — funktionsduglig. Men den nya republiken visade sig bli ännu sämre än den gamla. Kommunismens dåliga moral levde alltjämt kvar, fast kommunismen som sådan hade försvunnit. Vi höll oss på avstånd. Nu vet vi att vi måste hålla oss på avstånd, ända tills vi kan omdana hela samhället.

— Kalaskulan, sade Joe långsamt, du talar som om du hade varit med på den gamla tiden. Hur gammal är du egentligen?

— Det ska jag tala om när du är så gammal som jag är nu. En människa har levt tillräckligt länge, då hon inte önskar leva längre. Jag har inte kommit till den punkten än. Joe, jag måste ha ditt svar — i varje fall vid vårt nästa samtal.

— Du fick det redan i början — men hör nu, Kalaskulan, det är ett uppdrag som jag vill att du lovar mig.

— Och det är?

— Jag vill döda Mrs Keithley.

— Sakta i backarna. När du är utbildad och om hon fortfarande lever då, ska du få det uppdraget ...

— Tack.

— ... förutsatt att du är rätte mannen att utföra det.

— Gail! ropade han och tillade några ord på det mystiska språket.

Ett ögonblick senare dök Gail in genom dörren.

— Joe, sade Baldwin, när den här unga damen är färdig med dig, kan du sjunga, vissla, tugga tuggummi, spela schack, hålla andan och skicka upp en drake på en och samma gång — och allt det medan du cyklar under vattnet. Ta hand om honom, flicka! Han är din med hull och hår.

Gail gnuggade händerna.

— För bra för att vara sant, utbrast hon.

— FÖRST OCH FRÄMST måste vi lära dig se och höra, sedan att komma ihåg, så att tala och till sist att tänka.

Joe tittade på henne.

— Vad är det jag gör med munnen just nu?

— Inte är det där tal, det är ett slags grymtande. Vidare lämpar sig engelskans struktur inte för tänkande. Tyst nu och hör på mig i stället!

I deras underjordiska skolsal hade Gail tillgång till ett flertal apparater för upptagning och återgivande av bilder och ljud. Hon började med att låta siffergrupper för ett ögonblick skymta fram på en skärm.

— Vad stod det där, Joe?

— Nio sex noll sju två ... Det var så långt jag hann med.

— Det visades en tusendels sekund. Varför fick du med bara vänstra sidan av siffergruppen?

— Jag hann inte läsa längre.

— Du ska titta på *allihopa*. Gör ingen viljeansträngning; titta bara!

Hon visade en annan siffergrupp.

Joes minne var av naturen gott. Han hade stor intelligens — hur stor visste han inte själv. Fast han inte var övertygad om nyttan av den här träningen, slappnade han av och försökte följa med. Snart började han kunna uppfatta ett niosiffrigt tal som en enda bild. Gail minskade visningstiden.

— Vad är det där för en sorts projektor? frågade han.

— Det är ett Renshaw-takistoskop. Men nu fortsätter vi.

Vid tiden för andra världskriget bevisade dr Samuel Renshaw att de flesta människor bara till en femtedel utnyttjar sina möjligheter att se, höra, smaka, känna och minnas. Efter tredje världskriget drunknade hans forskningsresultat i den kommunistiska pseudovetenskapens kärr, men hans rön bevarades av de vetenskapsmän som hade gått under jorden. Gail avslöjade inte för Gilead det konstiga språk han hade hört, innan han hade blivit grundligt Renshaw-prövad.

Men efter hans samtal med Baldwin använde de andra på ranchen det då och då i hans närvaro. Ibland fick han det översatt — vanligen av Mamma Garver; ibland inte. Han kände sig smickrad över att ha blivit upptagen i kretsen, men det retade honom att han befann sig på det allra lägsta nybörjarstadiet. Han var som ett barn bland vuxna.

Gail började lära honom att lyssna genom att uttala enstaka ord av det egendomliga språket, som han sedan fick upprepa.

— Nej, Joe. Pass på nu!

När hon på nytt uttalade ordet, visades det samtidigt på skärmen i ljudanalys.

— Försök igen nu!

Han lydde.

— Förskräckligt. Det gutturala slutljudet drog du ut för långt — hon pekade — mellanvokalen formade du med tungan för högt upp, och du satte in den med för låg ton och lyckades inte med att få fram tonstigningen. Och sex andra fel var det. Du hade inte blivit förstådd. Jag hörde vad du sa, men det var rotväliska. Och så kallar du mig inte för ”fröken” mera.

— Det ska jag komma ihåg, sade han högtidligt.

Hon slog om kontrollerna, och så fick han försöka igen. Den här gången passades hans ordanalyser (i ljudskrift) in över hennes på skärmen. Där de två var lika, utplånades skriften. Men där de inte överensstämde, framstod hans fel i annan färg, så att skärmen ibland såg ut som en solexplosion.

— Försök igen, Joe.

Han upprepade ordet utan att låta det framträda i ljudskrift på skärmen.

— Tusan också! Om du ville tala om för mig vad orden betyder i stället för att behandla mig som Milton behandlade sin dotter då han dikterade för henne på latin, så skulle jag lättare komma ihåg dem.

Hon ryckte på axlarna.

— Jag kan inte, Joe. Du måste lära dig höra och tala först. Snabbtal är ett mycket smidigt språk, och det är inte troligt att samma ord återkommer flera gånger. Det här övningsordet betyder: ”De fjärran horisonterna kommer ingen närmare.” Det har du väl inte stor hjälp av?

Tolknigen verkade osannolik, men han hade lärt sig att inte tvivla på hennes ord. Han var inte van vid kvinnor som alltid låg två steg före honom. Vanligen kände han medlidande med de stackars små hjälplösa mjuka varelsena. Men henne här hade han ofta velat ge en snyting. Han undrade om den känslan var vad romantikerna kallade för ”kärlek”, men tillbakavisade den tanken som orimlig.

— Försök en gång till, Joe.

Snabbtal skilde sig i sin uppbyggnad från alla hittills kända språk i världen. Långt tidigare hade Ogden och Richards påvisat att 850 ord räckte för att uttrycka allt som kunde uttryckas med ett ”normalt” mänskligt ordförråd med hjälp av ett antal specialord — något mer än hundra — för varje specialområde, som hästsport, ballistik etc. Ungefär samtidigt hade fonetiker analyserat alla mänskliga tungomål och fått fram något över hundra olika språkljud som återgavs med hjälp av ett fonetiskt alfabet.

Det var på dessa forskningsresultat som snabbtal hade byggts upp.

Visserligen var det fonetiska alfabetets tecken mycket färre till antalet än orden i Basic English. Men de bokstäver som representerade ljuden i det fonetiska alfabetet kunde var och en varieras på flera olika sätt — i fråga om längd, tonvikt, tonhöjd, stigande och fallande ton. Ju mer tränat örat blev, desto större blev antalet möjliga variationer. Det fanns ingen gräns för variationer, men utan alltför stor förfining av antagen fonetisk praxis var det möjligt att få till stånd en anknytning till Basic English, så att *en fonetisk symbol* kom att motsvara ett helt ord i ett ”vanligt” språk och ett snabbtalsord en hel mening. Följaktligen inlärdes språket bokstavsvis i stället för ordvis — men varje ord uttalades och avlyssnades som en enda organisk enhet.

Men snabbtal var inte någon sorts ”stenografisk” Basic English. ”Vanliga” språk, som har sina rötter i en förfluten tids vidskepelse och okunnighet, vimlar av felaktiga uttryck och satsbildningar som bottnar i misstag rörande livet och verkligheten. Sålunda har verbet ”to be” (att vara) i engelskan 21 olika betydelser, *av vilka inte en enda är fullt exakt*.

En språklig struktur som är uppfunnen i stället för reflektionslöst anammad, kan avpassas till den verkliga världens struktur som den är ämnad att återge. Snabbtal innehöll inte engelskans försåtliga felaktigheter; det var konstruerat i så nära anslutning till verkligheten som de nya människorna hade kunnat. Det drogs till exempel inte med den verklighetsfrämmande åtskillnaden mellan substantiv och verb som finns i de flesta andra språk. Världen — den helhet vetenskapen känner till och som omfattar all mänsklig verksamhet — innehåller ingenting sådant som substantiv och verb, utan den innehåller händelser i rum-tid och relationerna mellan dem. Det nya språket erbjöd samma fördelar när det gällde att nå fram till sanningen eller något i närheten av sanningen, som de arabiska siffrorna gjorde framför de romerska vid förändret av räkenskaper.

I alla andra språk är det nästan omöjligt att uttrycka en vetenskaplig, fasetterad logik, men i snabbtal var det svårt att inte vara logisk. Man kan som exempel jämföra George Booles klara logik med Aristoteles’ dunkla logik som den ersatte.

Paradoxer är bara ord och existerar inte i den verkliga världen — och i snabbtal fanns det heller inga sådana.

Men Joe Greene-Gilead-Briggs kunde inte lära sig det innan han hade lärt sig att lyssna genom att lära sig tala. Han trälade på, men hans fel fortsatte att lysa upp skärmen.

Slutligen kom den dag då Joes uttal av ett satsord plånade ut Gails uttalsexempel och skärmen förblev svart. Han kände sig stoltare över det än någonting annat han kunde minnas.

Hans glädje blev kortvarig. Gail hade omtänksamt några dagar i förväg ställt in maskinen, så att den svarade med trumpetfanfarer, applådsalvor och sedan tillade med en kuttrande stämma:

— Mammans *duktiga* pojke!

Han vände sig till henne.

— Kvinna! Du pratade om äktenskap. Om du någonsin lyckas bli gift med mig, ska jag spöa dig.

— Jag har inte beslutat mig för det än, svarade hon lugnt. Försök nu det här ordet, Joe ...

Baldwin dök upp på kvällen och ropade honom till sig.

— Joe! Kom hit! Hör nu, gosse lille, blanda inte in dina köttsliga lustar i arbetet — annars får jag skaffa dig en ny lärare.

— Men ...

— Du hörde vad jag sa. Gå ut med henne och bada eller ta med henne på en ridtur när du är ledig. På arbetstid gäller det bara affärerna. Jag har mina planer för dig, och jag vill ha dig trimmad.

— Har hon klagat på mig?

— Var inte dum. Det är mitt göra att hålla reda på vad som händer och sker.

— Hm, Kalaskulan. Vad är meningen med det där att hon söker en man som hon skojar om? Är det allvar eller är det bara för att driva med mig?

— Fråga henne! Inte för att det spelar någon roll, eftersom du inte har något val om hon verkligen menar det. Hon är lika obeveklig som gravitationslagen.

— Oj! Jag hade ett intryck av att de nya människorna inte befattade sig med äktenskap och sådant där.

— En del gör det, andra inte. Självt har jag varit gift bara en gång. Men jag minns en tystlåten liten medlem av vår grupp som hade nio barn med nio olika fäder. Å andra sidan kan jag peka på en med elva barn — Thalia Wagner — som aldrig har så mycket som sett på någon annan man än sin nuvarande. Genier följer sina egna lagar i sådana saker. Det har de alltid gjort. Genier är vanligen långlivade. De är inte blygsamma, inte i egentlig mening. De har en otrolig förmåga att uthärda smärta. De är känslomässigt likgiltiga för hävdvunna moralbegrepp — de ställer upp sina egna regler. Så skriver i varje fall Armatoe. För resten tycks du ha kännetecknen.

— Kanske jag borde få en annan lärare, om det finns någon som har tid med det och kan göra det.

— *Var och en* av oss kan göra det, precis som vilken människa som helst lär ett barn att tala. Egentligen är hon biokemist, när hon har tid med det.

— När hon har tid?

— Se upp för den där flickan, gosse! Hennes verkliga yrke är detsamma som ditt — högt ärade dråpare. Hon har dödat bortåt trehundra människor. — Kalaskulan skrattade. — Vill du byta lärare, så ge mig bara en vink.

Gilead-Greene bytte hastigt samtalsämne.

— Du talade om arbete åt mig. Hur står det till med mrs Keithley? Lever hon än?

— Ja, tusan ta henne!

— Kom ihåg att jag har första inteckningen i henne.

— Du kanske får resa till Månen för att få tag på henne. Det påstås att hon bygger ett semesterhem där. Åldern tycks ta på henne. Det är bäst du fortsätter med dina lektioner, om du vill ha en dust med henne.

Månkolonin var redan då ett ålderdomscentrum för de rika. Den låga gravitationen underlättade deras hjärtverksamhet, fick dem att känna sig unga — och förlängde möjligen deras liv.

— Det ska ske.

I STÄLLET för att be om att få en ny lärare tog Joe med sig ett stort vackert äpple till nästa lektion. Gail åt upp det och gnuggade honom sen värre än någonsin. Samtidigt som hon tränade upp hans uppfattningsförmåga och uttal började hon så smått göra honom förtrogen med den grundläggande tusenbokstavsvokabulären genom att tvinga honom att säga enkla tre- och fyrabokstavsmeningar och genom att svara honom med olika ordmeningar med hjälp av samma fonetiska bokstäver. Några av vokal- och konsonantkombinationerna var mycket svåra att uttala.

Men han klarade det. Han brukade lyckas med det mesta lättare än omgivningen; och nu befann han sig i mycket snabbtänkt sällskap. Han spände sig till det yttersta och mobiliserade alla sina andliga reserver. När han började begripa en del av bordskonversationen och kunde svara med enkla meningar på snabbtal — hjälpte hon honom på traven med det mera invecklade ordförrådet.

Ett språk kan inte begränsas till tusen ord; fast nästan varje idé på ett eller annat sätt kan uttryckas med ett begränsat ordförråd, är det en fördel att begagna abstraktioner i större omfattning. Tekniska ord uttryckte snabbtal genom kombinationer i samband med sextio av de omkring tusen fonetiska bokstäverna. Det var de bokstäver som vanligen användes som siffertecken. Siffran fick ordvärde genom att en bokstav, som inte användes för något annat ändamål, sattes framför den.

De nya människorna grundade sitt räknesystem på siffran 60 — tre gånger fyra gånger fem, ett lätt och synnerligen ekonomiskt faktorsystem — och de kunde snabbt i huvudet översätta vanliga beteckningar till snabbtalssiffror och vice versa.

Med hjälp av dessa siffror, var och en föregången av indikatorn, fick man inte mindre än 215 999 ord (ett mindre än kubiken av sextio) för specialiserade meningar utan att behöva använda mer än fyra bokstäver inklusive indikatorn. De flesta av dem kunde uttalas som en enda stavelse. De var dock inte så starkt förenklade som grundläggande snabbtal; inte desto mindre var ord som ”iktyofag” och ”konstitutionell” sammanpressade till enstavingar. Får man höra ett ryskt föredrag tolkas till engelska förstår man bättre hur denna förkortning verkar. Och ändå är engelskan inte det kortaste av de ”levande” språken — fullt utvecklat snabbtal är betydligt mer ekonomiskt än det kortaste av de naturliga språken.

Genom att lägga till ytterligare en bokstav (60 i fjärde digniteten) kunde man om så behövdes skapa ytterligare nära 13 miljoner ord — och de flesta av dem kunde fortfarande uttalas som enstavingar.

När det gick upp för Joe att Gail väntade sig att han skulle lära sig några hundratusen nya ord på några dagar, stegrade han sig.

— Stopp nu, flicka lilla, jag är ingen övermänniska. Jag har hamnat här av misstag.

— Vad du tror och tänker har ingenting att betyda. Jag är övertygad om att du klarar det. Hör nu på mig!

— Om jag misslyckas, blir jag då avförd från din lista över eventuella offer?

— Misslyckas du, skär jag huvudet av dig. Men du kommer inte att misslyckas. Det *vet* jag. Men, tillade hon, jag är inte så säker på att du blir en bra äkta man; du disputerar för mycket.

Han gjorde en snabb och bitande anmärkning på snabbtal; hon svarade med ett enda ord som i detalj beskrev hans brister. De tog itu med arbetet.

Joe hade underskattat sig själv; han lärde sig det ytterligare stora ordförrådet lika fort som han fick höra det. Han hade av naturen ett gott minne, och Renshaw-metoden satte honom nu i stånd att utnyttja det i full utsträckning. Och hans rörliga intellekt hade kommit att fungera snabbare än han själv visste om.

Redan förmågan att över huvud taget kunna lära sig snabbtal är ett bevis på en intelligens utöver den normala; och genom att *använda* det får en sådan intelligens ökad slagkraft. Redan före andra världskriget hade Alfred Korzybski påvisat att det verkligt effektiva mänskliga

tänkandet fungerade i form av symboler; föreställningen om en ”ren” tankeverksamhet fri från bestämda talsymboler var uteslutande fantastisk. Hjärnan var konstruerad att fungera utan symboler bara på djurstadiet; att tala om ett tänkande utan symboler var nonsens.

Snabbtal inte bara påskyndade förloppet vid meningsutbyten — genom sin byggnad gjorde det tänkandet mera logiskt. Genom sin korthet gjorde det tankeprocesserna oerhört mycket snabbare, eftersom det nästan tar lika lång tid att *tänka* ett ord som att uttala det.

Korzybskis monumentala verk råkade i glömska under den kommunistiska mellanperioden. *Das Kapital* är ett barnsligt verk om det analyseras efter semantikens normer, och därför undertryckte politbyrån semantiken — och ersatte den med ett surrogat under samma namn, precis som ljenkoismen hade fått ersätta den vetenskapliga ärftlighetsforskningen.

Sedan Joe med hjälp av snabbtal kunde lära sig ännu mera snabbtal, gick det raskt framåt för honom. Med Renshaw-metodens stöd kunde han nu fatta en föreställning i många betydelser på en gång, hålla den i minnet och resonera om den med stor snabbhet.

Livstid är inte detsamma som vanlig tidräkning. En människas liv är de tankar som strömmar genom hennes hjärna. Varje människa i stånd att lära sig snabbtal har en uppfattningförmåga som är minst tre gånger snabbare än hos en vanlig människa. Snabbtal ger henne möjlighet att handskas med symbolerna ungefär sju gånger snabbare, än om det gällde engelska symboler. Sju gånger tre är tjugoett; en ny människa hade en *effektiv* livstid på minst *ettusensexhundra år*, mätt efter tankeflödet.

De hade tid på sig att bli allvetare av encyklopediskt format, något som inte var förunnat genomsnittsmänniskan med hennes tvångströja av tid.

När Joe hade lärt sig tala, läsa, skriva och chiffrera överlämnade Gail honom i andra händer för hans egentliga utbildning. Men innan hon släppte honom ifrån sig lät hon honom vara med om en hel del obehagligheter.

Under tre dagar förbjöd hon honom att äta. När det stod klart att han kunde tänka och hålla sina nerver i styr trots låg sockerhalt i blodet och trots hungerreflexer, spädde hon ytterligare på med sömnlöshet och smärta — intensiv, långvarig och ihållande smärta. Hon försökte på ett raffinerat sätt få honom att begå oöverlagda handlingar. Men det gick inte att rubba honom, och han utförde varje ålagd uppgift med säkerheten hos en elektronisk räknemaskin.

— Vem är det som inte är en övermänniska? frågade hon efter deras sista lektion.

— Ja, säg det, fröken.

— Kom hit, din baddare!

Hon tog honom i öronen och gav honom en smällande kyss.

— Hej så länge!

Han träffade henne inte igen på många veckor.

HANS LÄRARE i översinnligt tankeutbyte var en till synes slö liten man som gick under täcknamnet Weems. Joe hade inte särskilt lätt för att få i gång ett tankeutbyte med hjälp av sjätte sinnet. Klärvoajans var tydligen inte hans starka sida. Han var bättre i fråga om föräningar, fast han inte hade tränat upp den förmågan. Allra bäst var han i telekinesi; han skulle ha kunnat tjäna en förmögenhet på tärningsspel. Men, som Kalaskulan redan hade påpekat, mellan att påverka en rullande tärning och att lyfta flera ton ligger en avgrund — och den kanske det inte lönar sig att överbrygga.

— Men den kan användas på andra sätt, sade Weems lugnt och gick övergick till engelska. Tänk bara vad som skulle kunna uträttas, om man kunde få en neutron att nå fram till en viss atomkärna — eller ändra den beräknade sammansättningen av en massa!

Gilead lämnade yttrande utan avseende; det var en för otäck tanke.

I telepati var han ojämn till förtvivlan. Han räknade upp Rhine-korten utan att staka sig. Sen gick det dåligt i tre veckor. Tankeutbyte på ett högre plan tycktes ligga utom räckhåll för

honom, ända tills han en dag under försök att på telepatisk väg räkna upp korten fann sig inkopplad på Weems' tankebanan i tio sekunder — tillräckligt länge för tusen ord på snabbtal.

— *det verkar ju som ord!*

— *ja visst! Tankar är ord.*

— *hur åstadkommer vi det?*

— *om vi visste det skulle det inte fungera så nyckfullt, som det nu är lyckas somliga med det när de vill, andra av en händelse, och en del tycks aldrig kunna klara det, emellertid vet vi att fenomenet, som inte har något att göra med den fysiska värld vi kan förklara och handskas med, påminner om förlopp i samband med oändlighetens kvanta. ni studerar nu utsträckningen av kvantumbegreppet till oändlighetens alla aspekter, ni känner tiden, utsträckningen och energin som kvanta, liksom även verkningskvanta som fotonen, oändligheten är inte bara en struktur utan en sammanflätad vävnad till hela sin omfattning. den minsta tankeenheten kallar vi psykon.*

— *förklara det där lite närmare.*

— *en annan gång, men jag kan säga er det att måttet för den största tankesnabbheten är en psykon per kronon — den minsta möjliga tidsenheten. det är en oföränderlig konstant.*

— *hur pass nära kan vi komma den konstanten?*

— *vi har mycket lång väg kvar. bättre utrustade varelser än vi kommer att följa i våra spår. Vi plockar bara småsten ur en ändlös ocean.*

— *vad kan vi göra för att nå bättre resultat?*

— *bara lugnt fortsätta med att samla på våra stenar.*

Gilead gjorde en paus under bråkdelen av en tankesekund.

— *kan psykoner förstöras?*

— *energin kan omvandlas. psykoner är ...*

Tankeförbindelsen bröts plötsligt.

— Som jag höll på att säga, fortsatte Weems oberörd, är psykonerna ännu bortom gränsen för vår fattningsförmåga i många avseenden. Mycket tyder på att de är oförstörbara. Men om också personligheten är oförstörbar är en öppen fråga. Det står väl att läsa om det i tidningarna om hundra — eller hundratusen — år.

Han reste sig upp.

— Jag är nästan rädd för vår lektion i morgon, doktorn, sade Gilead-Greene tvekande. Kanske ...

— Jag är färdig med er.

— Men, doktor Weems, den där tankeförbindelsen var lika tydlig som ett telefonsamtal. Kanske i morgon ...

— Vi har konstaterat att er talang på det här området är växlande. Vi känner inte till något sätt att träna upp den till full pålitlighet. Och varken ni eller jag har någon tid att slösa bort.

Gilead gick.

Under sin fortsatta utbildning på andra områden fick Joe göra bekantskap med hjälpmedel och uppfinningar av det mest imponerande slag. Bland annat fanns det en inbyggd pantograf i form av en portabel fabrik som de nya människorna ämnade överlämna till de vanliga människorna, så snart näringslivet inte längre dominerades av profithungriga vargar. Den kunde efter modell framställa nästan vilket föremål som helst, bara den tillfördes råvara och kraft. Kraftkällan var en liten atommotor av samma storlek som Joes tumme. Apparats funktionsteori ställde alla vedertagna begrepp på huvudet. Man kunde nästan stoppa in "korv" och få ut en "gris".

Den varslade om ett ekonomiskt system som skilde sig lika mycket från det existerande som tillverkningen på löpande band skilde sig från det gamla självhushållet — och detta nya system öppnade dörren för mänsklig frihet och värdighet som hade saknats under århundraden, om det nu någonsin hade funnits.

Under tiden köpte de nya människorna sällan mer än ett exemplar av en sak — som modell. Eller också gjorde de modellen själva.

En annan underbar och nyttig uppfinning var en kombination av diktafon, skrivmaskin och tryckpress. Maskinens analyserare urskilde var och en av de över tusen fonetiska symbolerna, och det fanns en typarm för varje ljud. Vad som helst kunde framställas i ett eller flera exemplar. En stor del av sin undervisning fick Gilead med hjälp av trycksaker från den här apparaten, varigenom andra slapp lägga ner en dyrbar tid på den uppgiften.

Att ordna, klassificera och göra kunskapsstoffet lättillgängligt har under alla tider varit något av ett problem. Men de nya människorna hade tack vare sin klara hjärna till största delen löst det problemet och gjort antecknande och till stor del läsning och skrivning — framför allt den tidsödande omläsningen — överflödiga. Autoskrivaren, kombinerad med en ”biblioteksmaskin” som kunde ”höra” de stycken på snabbtal som matades in i dess katalogiseringssystem, klarade av resten av problemet. De nya människorna var inte belamrade med en oändlig massa lappar. De gjorde *aldrig* en anteckning.

Området under ranchen var fyllt med tekniska underverk, alla långt före sin tid. Där fanns exempelvis otroligt små manipulatorer för kirurgiska, kemiska och biologiska operationer och apparater föga mindre komplicerade än människohjärnan — det skulle bli en för lång lista om allt räknades upp. Joe studerade inte allt det här närmare; inte ens med hjälp av snabbtal kunde han lära sig behärska varje område i detalj.

Redan under hans första utbildningstid, då det stod klart att han hade förmåga att gå igenom kursen, hade man börjat utföra plastiska operationer på honom för att ge honom en ny personlighet och ett nytt utseende. Hans längd hade minskats med tre tum, och han hade fått en annan form på skallen och mörkare hy.

Gail hade bestämt vilket uttryck han skulle ha i ansiktet, och han hade inte protesterat, därför att han tyckte att det liksom passade ihop med hans nya personlighet.

Med ett nytt ansikte, en ny hjärna och ett nytt utseende hade han i själva verket nästan blivit en ny människa. Förut hade han varit en naturbegåvning; nu var han en toptrimmad begåvning.

— JOE, hur skulle det vara med en ridtur?

— Det skulle inte vara så dumt.

— Jag vill gärna lufta på War Conqueror ett slag. Han är bra inriden, och jag vill inte han ska glömma bort sina färdigheter.

— Jag följer med dig genast

Kalaskulan och Gielad-Greene red ut från ranchen. Baldwin lät sin häst gå i skritt och började tala.

— Jag tänker mig att du är färdig att hugga i med arbetet nu, gosse.

Även i snabbtal lade Kalaskulan in sin personliga snärt i orden.

— Jag förmodar det, men jag har fortfarande mina tysta förbehåll.

— Du är inte säker på att vi står på den rätta sidan?

— Jag är övertygad om att ni vill göra det. Det är tydligt att organisationen väljer ut sina medlemmar med lika stor omsorg när det gäller god vilja och humanitära avsikter som när det gäller duglighet. Vid ett tillfälle var jag inte så säker på ...

— Och det var?

— Den där kandidaten som kom hit för sex månader sedan, han som hade skadat sig vid en ridolycka.

— Ja visst! Mycket tråkigt.

— Mycket lämpligt, menar du väl, Kalaskulan.

— Tusan också, Joe! Om ett rötägg kommer oss så nära in på livet, så kan vi ju inte gärna släppa honom.

Baldwin föll tillbaka på engelskan för att kunna svära; han brukade säga att det fanns mera must i det språket.

— Jag förstår. Därför litar jag också på kvaliteten hos vårt folk.

— Jaså, det heter ”vårt folk” nu?

— Ja. Men jag är inte säker på att vi är på rätt väg.

— Vad har du för föreställning om den rätta vägen då?

— Vi borde kasta av oss vår förklädning och dela med av våra kunskaper till de vanliga människorna. De skulle kunna lära sig en hel del och ha nytta av det. Fick de den rätta utbildningen skulle de klara sig bra. Och de skulle gladeligen sparka i väg de parasiter som utsuger dem, om de bara visste hur de skulle bära sig åt. Vi skulle kunna lära dem det. Det tycker jag skulle vara riktigare än ett mord då och då, här och där. Jag har ingenting emot att en människa som har gjort sig förtjänt av döden blir dödad. Jag tycker bara det verkar ineffektivt. Naturligtvis måste vi fortsätta att förhindra sådana kriser som den som förde oss tillsammans. Men i stort sett kan folk sköta sig själva, om vi slutar upp med att anse oss själva så upphöjda att vi inte kan blanda oss med folket. Vi måste krypa fram ut våra hål och ge ett handtag.

Baldwin drog åt sig tyglarna.

— Säg inte att jag inte blandar mig med vanligt folk, Joe. Jag säljer begagnade helikoptrar för att tjäna mitt levebröd. Det finns ingen som är mer vardaglig än jag. Och påstå inte att jag saknar hjärta för andra. Vi är bundna vid dem med det allra starkaste band — vi åtnjuter alla livets gåva.

Och vad vårt dödande angår så förstår du inte principerna för lönnmordet som politiskt vapen. Läs ...— han nämnde ett nummer i snabbtalsbiblioteket. Om jag blev utslagen skulle det inte rubba vår organisation på något sätt. Men det är en annan sak med organisationer som har onda syften. De är personliga välden, och väljer man tidpunkt och tillvägagångssätt kan man förintä en sådan organisation genom att döda en enda människa. De rester som finns kvar blir oskadliga ända tills de på nytt samlas ihop av en annan ledare — och då får man döda honom. Det hela är synnerligen effektivt, om man gör upp sina planer med hjälp av hjärnan och inte låter sig påverka av känslotänkande.

Och vad beträffar att vi håller oss för oss själva, så är det med oss ungefär som med uranisotopen 235 som inte blir effektiv förrän den har isolerats från uran 238. I varje generation har det funnits individer med slumrande anlag till nya människor, men de har varit alltför utspridda.

Och att vi håller vår existens hemlig är en nödvändighet för att vi ska kunna leva vidare och få ökat inflytande. Det farligaste av allt är att vara ett utvalt folk — och befinna sig i minoritet. Ett folk blev förföljt under tvåtusen år för att det påstod sig vara utvalt.

Han gick åter över till engelska för att svära.

— Tusan också, Joe! Du måste ta saker och ting som de är. Den här världen sköts ungefär på samma sätt som min gamla faster Susie flyger en helikopter. Med eller utan snabbtal så kan en vanlig människa helt enkelt inte lära sig att ta itu med moderna problem. Det tjänar ingenting till att tala om de outnyttjade möjligheterna i hennes hjärna; hon har inte *viljan* att lära sig det hon borde veta. Vi kan inte ge henne en ny arvs massa, så vi måste leda henne vid handen för att hindra henne från att döda sig själv — och oss. Vi kan ge henne personlig frihet, vi kan låta henne sköta sig själv i de flesta fall, vi kan skänka henne ett visst mått av värdighet — och vi kommer att göra det, därför att vi är övertygade om att individens frihet är drivfjädern till all utveckling och bästa garantin för släktets fortbestånd. Men vi kan inte låta henne fuska med saker som är avgörande för hela mänsklighetens liv eller död — hon är inte tillräckligt mogen för det. Inget att göra åt den saken. Varje samhällstyp utvecklar sin egen moral. Och vi går vår egen väg, obevekligt tvingade av händelseförloppet egen logik. Vi *tror* att vår väg leder till släktets fortbestånd.

— Är det säkert det? mumlade Gilead-Greene fundersamt.

— Återstår att se. De överlevande överlever. Vi får se ... Aha! Vi får visst sluta vårt samtal.

Den lilla radion på Baldwins sadelknapp hade avgett en skarp lystringssignal. Han lyssnade och yttrade så ett kort ord på snabbtal.

— Tillbaka hem igen, Joe!

Han galopperade i väg, och Joe kom på efterkälken då hans häst inte var så snabb.

Så snart Joe kom tillbaka skickade Baldwin bud efter honom. Då Joe steg in, var Gail redan där. Baldwins ansikte var alldeles uttryckslöst.

Han sade på engelska:

— Jag har arbete för dig, Joe, ett arbete som du inte kommer att tacka nej till. Mrs Keithley.

— Bra!

— Det är inte alls så bra.

Baldwin gick över till snabbtal.

— Vi har blivit dragna vid näsan. Antingen blev den andra satsen filmer aldrig förstörd, eller också fanns det en tredje sats. Vi vet inte det; han som kunde upplysa oss om det är död. Men Mrs Keithley har kommit över en sats och har gjort bruk av den.

Så här ligger det till. "Tändröret" till novaeffekten har installerats på New Age Hotel. Det är plomberat och kan avfyras endast på en radiosignal från Månen — hennes signal. Tändröret är plomberat på ett sätt att varje försök att demontera det genast sätter effekten i funktion. Till och med ett försök att undersöka det med radiovågor skulle leda till en explosion. Som fysiker är jag övertygad om att det är meningslöst att försöka desarmera novabomben, innan armeringsströmmen på Månen först är bruten, och dessförinnan bör inget försök göras att komma åt tändröret på grund av risken för hela planeten.

Armeringsströmmen och radiorelät finns på Månen i en byggnad i Mrs Keithleys privata kupol. Avfyringsmekanismen har hon hos sig. Med hjälp av samma mekanism kan hon tillfälligtvis bryta armeringsströmmen. Den är en kombination av död mans grepp och tidsinställd utlösning. Den kan ställas in på desarmering under högst tolv timmar för att ge henne möjlighet att sova eller träffa andra arrangemang. Skulle man försöka bryta sig in i hennes hus utan att armeringsströmmen är bruten, leder det till en omedelbar utlösning av novabomben. Är strömmen däremot bruten kan man visserligen med våld ta sig in i huset på Månen, men då skulle ett larmsystem träda i funktion och ge henne möjlighet att släppa på strömmen och fyra av med ens. Som det nu ligger till är följande tillvägagångssätt det enda tänkbara:

För det första måste hon dödas och strömmen brytas.

För det andra måste byggnaden med armeringsströmmen och radiorelät forceras och strömkretsen förstöras *innan* tidsinställningen hinner sluta den igen och utlösa avfyringsmekanismen. Detta måste ske med största skyndsamhet, inte endast med hänsyn till vakterna utan även för att hindra Mrs Keithleys närmaste män att sätta sig i besittning av makten och kontrollerna.

För det tredje måste, så snart Jorden får meddelande om att armeringsströmmen inte längre fungerar, New Age stormas och novabomben förstöras.

För det fjärde måste, när bomben väl är förstörd, en klappjakt genast sättas i gång på alla som tekniskt är i stånd att montera upp novaeffekten med ledning av ritningar. Larmtillstånd måste råda tills vi är absolut säkra på att alla ritningar och framförallt den tredje satsen filmer är förstörda och vi genom hypnos har försäkrat oss om att ingen kan framställa en novabomb utan hjälp av ritningar och beskrivning. Alla de här åtgärderna kanske avslöjar vår hemliga organisation; men den risken måste vi ta. — Har du något att fråga om?

— Jo, Kalaskulan, sade Joe. Vet hon inte att om Jorden blir en nova, så kommer också Månen att slukas upp vid katastrofen?

— Genom kraterväggarna ligger hennes kupol utom synhåll för Jorden. Så tydligen tror hon sig vara i säkerhet. Ondskan är alltid otroligt enfaldig, Joe. Trots all sin begåvning tror hon

vad hon vill tro. Eller kanske hon rent av riskerar sitt eget liv inför den lockande utsikten att erövra den absoluta makten. Hennes plan är att utropa sig till en fredens prästinna — en förskönande omskrivning av att hon i själva verket har blivit enväldshärskarinna över Jorden.

Det hela är ett typiskt fall av storhetsvansinne, och det vansinniga ligger i själva uppläggningsen som — utan vårt ingripande — rent automatiskt leder till att Jorden blir förintad några timmar efter hennes död, något som för resten kan hända när som helst och gör att största skyndsamhet är av nöden. Hittills har ingen lyckats erövra hela Jorden, inte ens de kommunistiska kommissarierna. Tydligen vill hon inte bara erövra den utan även förstöra den vid sin bortgång, för att ingen ska kunna göra om bravaden. Några fler frågor?

Han fortsatte.

— Vår plan ser ut så här: Ni två reser till Månen för att ta tjänst hos Mrs Alexander Copley, ett rikt äldre par, som bor på Elysian Rest Homes i Månkolonin. De står på vår sida. Kort efteråt beslutar de sig för att återvända till Jorden, men ni två vill stanna kvar, för ni trivs där. Så ni annonserar efter nytt jobb. Vid det laget har Mrs Keithley på ett eller annat sätt förlorat två eller flera av sina anställda, och hon kommer troligen att anställa er, eftersom det är mycket ont om tjänstefolk på Månen. Om inte, ordnar vi det på något annat sätt för er.

När ni väl har kommit in i hennes kupol, ser ni till att ni blir i tillfälle att utföra era uppdrag. Sedan klarar ni skyndsamt av punkterna ett och två på programmet. En person vid namn McGinty, som redan befinner sig inne i hennes kupol, kommer att svara för förbindelserna er emellan. Han är inte en av oss utan en av våra agenter, en telepat. Utöver sin telepatiska förmåga har han inga säregenskaper. Förbindelsegången er emellan blir förmodligen Gail till McGinty per telepati, McGinty till Joe per radio.

Joe tittade på Gail; det var första gången han fick höra att hon var telepat. Baldwin fortsatte:

— Gail ska döda Mrs Keithley. Joe ska ta sig in i huset och förstöra strömkretsen. Är ni färdiga att ge er i väg?

Joe tänkte just föreslå att han och Gail bytte uppdrag, då Gail svarade:

— Färdig!

— Bra, Joe, du har en förmodad intelligenskvot på omkring 85, och Gail har 95. Så hon blir väl den bestämmande i äktenskapet — Gail grinade upp sig mot Joe — men du, Joe, har ansvaret. Jag måste upprepa att den största skyndsamhet är av nöden. Regeringens säkerhetstjänst här gör kanske ett dumdrigt försök att storma New Age. Vi ska hindra eller uppskjuta det, men handla snabbt! Lycka till!

FÖRSTA FASEN i Operation Svarta Änkan gick efter ritningarna. Elva dagar senare befann sig Joe och Gail inne i Mrs Keithleys kupol på Månen och delade samma rum i tjänstefolkets avdelning. Gail tittade sig omkring, då de första gången steg in i rummet, och sade på snabbtal:

— Nu måste du gifta dig med mig, annars blir jag komprometterad.

— Håll mun, din dumbom! Någon kunde höra dig.

— Äsch! De tror bara att jag har astma. Tycker du inte det är ädelt av mig, Joe, att offra mitt jungfruliga anseende för hem och fosterland?

— Vilket anseende?

— Kom närmare, så jag får slå dig.

Även tjänarnas kvarter var luxuöst inrett. Hela kupolen var en sybarits dröm. En vacker trädgård hade anlagts kring Mrs Keithleys stora hus. Och mitt emot detta på andra sidan en liten sjö — säkerligen den enda sjön på Månen — låg den byggnad som hyste strömkretsen; den hade fått formen av en dorisk helgedom.

Själva kupolen var upplyst femton timmar på dygnet, så att man inte såg den mörka skyn och de tindrande stjärnorna utanför. På ”natten” dämpades ljuset ner undan för undan.

McGinty var trädgårdsmästare och tydligen intresserad av sitt arbete. Gail trädde i förbindelse med honom och fick veta det lilla han kände till. Joe lämnade honom i stort sett i fred tills vidare.

De anställda uppgick till något över tvåhundra och hade sin egen sociala rangordning, från ingenjörerna som skötte anläggningen, Mrs Keithleys private pilot och ner till trädgårdsmästarens medhjälpare. Joe och Gail befann sig någonstans mitt på skalan i sin egenskap av inomhustjänare. Gail hade gjort sig omtyckt som den oskyldigt koketterande men alltid hjälpsamma och deltagande hustrun till en beskedlig och något äldre man. Hon utgav sig för att ha arbetat på en skönhetssalong, innan hon "gifte" sig, och hon var skicklig massös som kunde bota värkande ryggar, stela halsar och huvudvärk och få folk att sova. Hon var alltid beredd att demonstrera sin kunnighet.

Hennes arbete som husa hade ännu inte fört henne i närmare kontakt med hennes arbetsgivare. Joe hade fått till uppgift att sätta alla blomkrukor "utomhus" under "natten"; för enligt hovmästaren Mr James ansåg Mrs Keithley att blommor borde vara utomhus under "natten". Joe hade därigenom möjlighet att lämna huset, då kupolen var mörklagd. Han hade redan kommit så långt att nattvakten utanför det doriska templet ibland bad Joe avlösa honom, medan han tog sig en förbjuden rökpaus.

En viktig sak hade McGinty kunnat tala om. Inte nog med att det stod vakt utanför tempelbyggnaden och att denna var försedd med lås och pansarplåt — själva strömkretsen var också gillrad som en fälla. Även om den var fränkopplad och inte kunde tända novabomben på Jorden, så skulle den explodera, om man fingrade på den. Gail och Joe pratade om den saken inne på sitt rum. Gail satt som en tillgiven hustru i hans knä och höll läpparna tätt intill hans vänstra öra.

— Kanske du kunde förstöra den på avstånd utan att sätta ditt liv på spel.

— Jag ska ta reda på det. På något sätt kan man väl göra den oskadlig med hjälp av den där manicken hon har. Hon måste ju se till att reparationer kan göras och delar ersättas.

— Var har hon den?

— Hon har den alltid inom räckhåll där hon har frånslagningsknappen och utlösningknappen.

Han gned sitt ena öra. Där hade han miniatyrradion som satte honom i förbindelse med McGinty, och det kliade nästan jämt.

— Hm — ja, det finns bara en sak att göra. Jag får klämma ur henne vilken knapp det är innan jag dödar henne.

— Vi får se.

Strax före middag följande "kväll" hittade hon honom på deras rum.

— Det klaffar, Joe, det klaffar!

— Vad är det som klaffar?

— Hon nappade på kroken. Genom sin sekreterare fick hon höra talas om att jag var skicklig massös. Hon lät mig visa vad jag dög till i eftermiddags. Nu har jag fått stränga order att komma till henne i kväll och massera henne i sömn.

— Då ska det alltså ske i kväll.

McGinty väntade på sitt rum med dörren låst. Joe stod och hängde i bakre hallen och berättade en ändlös historia för Mr James.

En röst sade i hans öra:

— Hon är i hennes rum nu.

— Och det var på det viset min bror råkade bli gift med två kvinnor på en gång, slutade Joe. Rena rama oturen. Men det är nog bäst jag tar ut de här blommorna nu, ifall frun skulle råka fråga om det.

— Det är det nog. God natt!

— God natt, Mr James!

Han tog upp två krukor och masade sig ut. Han ställde ner dem utanför och hörde i örat:
— Hon säger hon har börjat med massagen. Hon har upptäckt var kopplingsanordningen finns. Den sitter på skärpet som gumman lägger på nattduksbordet när hon inte har det på sig.

— Säg att hon dödar henne och tar skärpet.

— Hon säger att hon först vill tvinga henne att tala om hur den där strömfällan slås av.

— Säg henne att hon inte får dröja!

Plötsligt hörde han Gails röst inne i sitt huvud, tydligt och klart som om hon hade stått framför honom:

— *Joe, jag kan höra dig, kan du höra mig?*

— *ja, ja!*

Högt tillade han:

— Följ med i radion för säkerhets skull, Mac.

— *det dröjer inte länge. jag plågar henne ordentligt nu. hon ger snart upp.*

— *ge henne så mycket hon tål!*

Han började springa mot tempelbyggnaden.

— *Gail, söker du fortfarande en man?*

— *jag har redan funnit honom.*

— *gift dig med mig, så ska jag spöa dig varje lördagskväll.*

— *den man som kan spöa mig är inte född än.*

— *jag skulle gärna vilja försöka.*

Han saktade farten då han kom i närheten av vaktposten.

— Hej, Jim!

— *det är överenskommet.*

— Är det inte gamle Joe! Har du en tändsticka?

— Här.

Han sträckte ut handen — så lindrade han vaktens fall mot marken och såg till att han var ordentligt sövd.

— *Gail! Nu måste det ske!*

Han hörde åter rösten i sitt huvud; den var fylld av förfäran.

— *Joe! hon var för seg, hon gav inte upp. hon är död!*

— *bra! bryt armeringsströmmen, och se så efter vad du kan lura ut mer, jag bryter mig in nu.*

Han gick mot templets dörr.

— *den är bruten, Joe. jag fick reda på den; den var försedd med tidsinställning. men de andra kan jag inte säga något om. de är inte markerade, och de ser alla likadana ut.*

Han tog upp ur fickan ett litet föremål som var en av detaljerna i Baldwins noggranna planering.

— *slå om allihopa åt motsatt håll, så kanske det blir bra.*

— *åh, Joe, jag hoppas det!*

Han hade satt föremålet mot låset; metallen omkring det började smälta bort. En larmklocka ringde någonstans.

Gails röst hördes igen. Den lät brådslande men inte förfärad:

— *Joe! de bultar på dörren. jag är fångad i en fälla.*

— *McGinty! var vårt vittne nu!*

Han fortsatte:

— *jag Joseph tager dig Gail till min äkta hustru...*

Och hennes svar kom lugnt och rytmiskt:

— *jag Gail tager dig Joseph till min äkta man ...*

— *att älska dig, fyllde han i.*

— *att älska dig ...*

— *i nöd och lust ...*

— *i nöd och lust ...*

Hennes röst sjöng i hans huvud.

— *tills döden skiljer oss åt. jag har fått upp den, älskling, jag går in.*

— *tills döden skiljer oss åt! de håller på att slå in dörren till sovrummet, Joseph, käraste!*

— *håll ut! jag är nästan färdig här.*

— *de har slagit in dörren, Joe, de kommer mot mig. farväl, min älskling. Jag är mycket lycklig.*

Plötsligt avbröts hennes ”röst”.

Han stod vid skåpet med desarmeringsströmmen och hörde larmklockorna ringa i öronen.

Han tog upp en annan manick ut fickan och prövade den.

Den explosion som sprängde skåpet träffade honom mitt i bröstet.

Nu finns där en metallplatta med orden:

TILL MINNE AV
MR OCH MRS JOSEPH GREENE
SOM NÄRA DENNA PLATS
LJÖT DÖDEN FÖR SINA MEDMÄNNISKOR

Utlagd på internet 2006-12-21